

II. 25/5/1926
 226. યુવકરાજ Reg. No. 242

જોઈએ

(યાચો) સચિત્ર “ જરૂર હોય ” ફી ૦-૧૦-૦

પાટુ ૬૯ “કેમ ?” તે કુતૂહલી અતિ બિહટ જઈ ઉભો: “શુ?”
 “અન્યાર સુધી મુગા કેમ હતા?” ખાલિકા બોલી.

(વાંચો) સચિત્ર ધાર્મિક પુસ્તકો.

સતીતારામતીવાર્તામાં સચિત્ર ૦-૧૦-૦
 કોણચાલાક? સચિત્ર ૦-૧૦-૦
 ખુનીની ખોપરી ... ૦-૮-૦
 વિપનો વરસાદ ... ૦-૮-૦
 પાપનું પડીકું ... ૦-૮-૦
 જગતનો જાદુગર ... ૦-૮-૦
 શવાશેરની શોધમાં ... ૦-૮-૦
 ડોક્ટર દૈત્ય ... ૦-૮-૦
 કપટ સીંહ ... ૦-૬-૦
 ભેદી મુઝડું ... ૦-૦-૦
 સોળવરસની સતી ... ૦-૮-૦
 મેના શેઠાણી ૦-૬-૦
 સતિ તેજબા ૦-૬-૦
 બરાસ કસ્તુરી ૦-૮-૦
 ગજરામાર ૦-૮-૦
 સદેવંતઅનેસાવલોગા -૮-૦
 ગુલબંકાવલી ૦-૮-૦
 બત્રીસ પુતળી સંપુર્ણ ૨-૮-૦
 સાડાતણ ભાઈબંધ ૦-૮-૦
 ભયંકર ભુતાવળી ૦ ૬-૦
 ડીરેક્ટીવ કે દેવ ? ૦-૮-૦
 ભજનસાગર ૦-૮-૦
 ભજન ભંડાર ૦-૮-૦
 કૃષ્ણ સુદામા સચિત્ર ૦-૧૦-૦
 રાજભાયા (છંદ્રેશસહૈલાઈથી

શીખવાનું સાધનકી. ૧-૮-૦
 સચિત્ર કોકશાસ્ત્ર કી. ૧-૮-૦
 હુતર પ્રકાશ કી. ૨-૦-૦
 રસીક ઘોળ પદ કી. ૧-૪-૦
 શુદ્ધ કાવ્ય દોહન૧ થી ૫ ભાગ
 કી. ૨-૦-૦
 સુડા બહોતેરી કી. ૨-૦-૦
 ગીરધરકૃતરામાયણકી. ૩-૦-૦
 તુલસી કૃતરામાયણકી. ૬-૦-૦
 પેસા કેમ કમાવા ? વ્યાપારી
 તાલીમ શોખવનાર સર્વોત્તમ
 પુસ્તક ૧-૮-૦
 રમીદયાનંદનું જીવન ચરિત્ર
 કી. ૨-૦-૦
 નઝીર કી. ૧-૦-૦
 પંચીકરણ કી. ૨-૦-૦
 મોટી ગાયનમાળા બાર ભાગ
 કી. ૦-૧૨-૦
 ” ” આઠ ભાગ કી. ૦ ૮-૦
 ” ” છ ભાગ કી. ૦-૪-૦
 મહાભારત વલ્લભ વ્યાસનું
 કી. ૬-૦-૦
 વિવેકાનંદનું જીવન ચરિત્ર
 સચિત્ર કી. ૩-૪-૦
 સ્વામી રામતીર્થનું જીવન
 ચરિત્ર ૨-૮-૦

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગૂજરાતી કૉપીરાશ્ટ્ર વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૨૭૮-૯ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ યુગલ-૨૧૪

વિષય ટ-૧૨

तत्सत परमात्मने नमः

वीर रसथी उछणती

रसिक वार्ता.

○ युवकराज ○

: लेखक :

‘ मंगल ’

-ते-

श्री० शिवदास त्रिभुवन वांटावहरकर.

[सुभारे ये उअन नावेलेना कर्ता.]

: प्रकाशक :

रघुछे लाल मोतीदास शाह

श्रीमारेड-अमरावती.

प्रथमावृत्ति.

प्रत २०००

मूल्यः

१-८-०

संवत् १९८२

सने १९२६

કુશલ વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ની કૉપીરાઈટ-સંગ્રહ
૧૨૭૫૫૯

આ પુસ્તક લેખક પાસેથી ખરીદી હાઇને ગ્રંથસ્વામિત્વના
સર્વ હકો પ્રકાશકે પોતાને સ્વાધીન રાખ્યા છે.

સૂર્યપ્રકાશ પ્રિં. પ્રેસ.

કાળુપુર—અમદાવાદ.

સમર્પણ !

સૌજન્ય સુધાસાગર

મુરબી મિત્રવર્થ

શ્રીયુત

આપણી અત્યંત આદર્શ ગાઢ મૈત્રીના સુંદર

સ્મરણ ચિહ્ન તરીકે આ ત્રીસમી વૃત્તિ

આપને અર્પણ કરતાં મનોવર્ણના-

તીન આનંદ થાય છે.

લી૦

આપનો -હાનો ભાઈ,

સચિત્ર મીરાબાઈ ૧ લો	૦-૧૦
સચિત્ર " ૨ જો	૦-૧૦
સચિત્ર મદાકસા ચરિત્ર	૦-૧૨
સચિત્ર ડાકુની દીકરી	૦-૮
અપંગી પતિવ્રતા યાને	
ભોળો ભરથાર	૦-૪
ડાહ્યો કે દીવાનો	૦-૩
સચિત્ર મહા સતી દમયંતી	૦-૬
શ્રી સતિસુલસા સચિત્ર	૦-૪
ખુશ સુરત ગાયનો	૦-૬
બાદશાહ ખીરખલ	૦-૮
લાલ દીવો	૦-૮
પવિત્ર કુમાર સચિત્ર	૦-૧૦
ખુશસુરત બલા	૦-૧૪
સચિત્ર સત્યવાન માવિત્રી ને	
સદ્દરાજ્યને જસમાઓડણુ	૦-૮
ભયંકર ભુતાવલીનો	
જેખી ચમત્કાર	૦-૮
સચિત્ર સત્સંગ ભજનાવલી	
ઝેલજ કાગળ-પાકુ પુંડું	
સોનેરી આપડીંગ,	૧-૮
ઓખાહરણુ	૦-૬
ઝોકાદશીની કથા	૧-૬
સચિત્ર રામલીલા ભા.૧લો	૦-૧૦
" ૨ જો.	૦-૧૦
બે ભાગ મેળા	૧-૪

સચિત્ર મોહુંતુલસીકૃત	
રામાયણુ	૬-૦
ગીરધર કૃત રામાયણુ	૪-૦
શુદ્ધ કાવ્ય દોહન ૧-૫ ભાગ	૧-૮
સુતા બહેનેરી	૧-૮
ગુજરાતી ભાષાનું પંચીકરણુ	૧-૮
શોભના યાને સુધામય	
સંસાર	૦-૬
સચિત્ર પિયાશ પ્રતિભા યાને	
લક્ષ્મી કે રસિક ?	૦-૮
અંડીપાઠ સડીક	૧-૧૨
પંચરત્ન ગીતા	૧-૨
સચિત્ર સત્યનારાયણુની કથા	૦-૪
(મે ચિત્રો સાથે)	-
પ્રિતમની વાણી	૦-૧૨
બૃહત્ ઇંદ્રજાળ	૦-૧૨
ઝોકાદશીની કથા પાનાં	૧-૮
" ચોપડી	૦-૨
ગરુડ પુરાણ પાનામાં	૨-૦
ગરુડ પુરાણ (ગુજરાતીમાં)	૦-૧૨
અષ્ટાધ્યાયી રૂઢી સડીક	૦-૧૨
બાદુઈ જ્ઞાનસ	૦-૮
સુવાસીની સરસા	૦-૧૨

બુકસેલર રણછોડલાલ મોતીલાલ

પુસ્તકો વેચનાર-અમદાવાદ.

પ્રસ્તાવના.

આ વાર્તા મહેં લખવા માંડી ત્યારે દક્ષિણ પશુ નહતી કે તે આમ અસંત ત્વરાથી પુર્ણ કરવાનો મહારાપર દાવ આવી પડશે. એકજ પ્રકરણ લખ્યા પછી હું મગજના દુઃખાવાથી ચિત્તાર થયો, લેખન-વાંચન તરફ ધ્યાન નહિ આપવાની ઝંકટરની સલાહ મળી ને તે મુજબ માગે એ શોખનો સોદો મહેં એ ચાર દિવસ બંધપણુ રાખેલો; પણ લાતો સુરતના એક મિત્ર શુકસેલરના વાર્તાનાં મેટર ત્વરાથી-લણીજ ત્વરાથી મોકલાવવાના ડઝન એક પત્રો આવી પડ્યા. દુઃખતે મગજે પણ લખવાના શોખને શરૂ કર્યો, ને વાર્તાનું વળું બન્યું તેટલી સુંદરતાથી સંપૂર્ણ કરવામાં હું સફળ થયો.

નીચ પુરૂષોની ખૂનરેણ કરવા જેટલી નીચ અધમતા, તીખી કરગેટીમાંથી ઉમીર્ણ ચનારી કુમારિકાની શિયળ પ્રિયતામાટે આત્મ-હત્યા કરવા જેટલી વીરતા, મદનના ઘેરા રંગથી રંગાયલી કન્યાની વિષયી લાલસાને તૃપ્ત કરવાના હેતુથી પાપના પંચપણી કુચને કલ્પિત કરવાની કામાંધતા, આપત્ત્યની ઈર્ષ્યામિમાં હોમાતા સન્તાનો, પાપનો અપરાધ નિર્દોષ :ઉપર ઢોળી પાડવાની કુટિલ કામિનીની કૂરતા, રાજકુટુમ્બને છિન્ન લિન્ન થઇ જવાની દુઃખદ સમયની પ્રાપ્તિ, કુદરતઝી કૃપાથી યુવકરાજને તેના કાકાનું આકસ્મિક રીતે રાજ્ય મળવું, રાણીનું કોઠાડી દશામાં વનવગડે ભટકી જીવન વીતાવવાના કઠિન કાળમાંથી પસાર થવું, પવિત્ર પ્રેમના તંતુથી બંધાયલી પર-માત્માની પુતળીની પ્રણયલક્ષિત, મહાકાળીને ભોગ ધરાતી કુસુમ

કન્યાકળીને ક્ષત્રિય નરેશની અણુધારી રહાય, અને અંતે યુવકરાજ કેવી રીતે વેરની વસુધાત લેછે, અનેક ખૂનો કરનાર મહાપાપીની ચીનો યુ દશા થાય છે, સત્યનો જય અને પાપનો પરાજય થતાં વાંચનાર ઉપર તેની સુંદર છાપ કેવી પડી શકે છત્યાદિ છત્યાદિ વિષયોનું વર્ણન આવાર્તામાં ઘણીજ આબેહૂબ રીતે આલેખવામાં આવ્યું છે. સંકલના સુયોજિત હોષ તેમજ ભાષા શૈલી મધુર, સુંદર, ચીજો હૃદયબેદક હોષ વાંચનારને નવરસમાં તરબોળ કરે એમ માનવાને આશા રહે છે.

ને છતાંય તેમાં દોષો હશે-અસિકતાપણુ હશે, પરંતુ જે રસજા છે-સુરી છે, તે દોષ જોવાને બદલે જોટલું સુંદર જણાય તેટલું ગ્રહણ કરે છે. તે લેખકનો દોષ જોવા કરતાં તેની કૃતિના ક્ષેત્રને ઘણીજ ઝીણવટ પૂર્વક અવલોકે છે. તે જાણે છે કે નિર્દોષ કેવળ એક પરમાત્મજ હોષ શકે.

મંગલભુવન	}	લી૦ ગ્રંથકર્તા.
વાંટાવદર—કાઠિયાવાડ.		શિવલાલ ત્રિભુવન મંગલ. વાંટાવદરકર.

xxx શુક્રસેલર મહાશની ઈચ્છા, આ આખી વાર્તાને કકડે છપાવવાની થતાં તેના ચાર ભાગ પાડવામાં આવ્યા છે. ચાર કકડે તે પૂર્ણ થશે. તેમના નામ આ.....(૧) યુવકરાજ. (૨) 'દીવાન.' (૩) 'દુઃખનો ડુંગર.' (૪) 'કનક-કનક.' —લેખક.

યુવકરાજ

પ્રકરણ પહેલું.

પંચરાત્રના પાપ.

“વાયુ, નીમળ વારિ, વૃક્ષ ફળનું નિત્યે કરી ભક્ષણ,
“વિશ્વામિત્ર પરાશરાદિ કરતાં દેહાત્મનું રક્ષણ;
“તોયે સુંદર સુંદરી નીરખતાં અંધા થયેલા ક્ષણ;
“તો પાયો કયમ ના કરે નિજ કરે કામાંધ વિશ્લેષણ ?”

—મંગલ.

રમી રાત્રિ છે. અંધકાર પ્રવર્તે છે. તારલા ચમકે છે. વાતાવરણમાંથી ભય નીતરે છે. સમીર લહરિમન્દ છે. સંધ્યું શાન્ત છે; ને પૃથ્વી પટ પર રાત્રિના જીવો રાજ રસતા પર આમ તેમ આચરે છે. અંધકારના આશા તળે અંધમ કાર્યો કયે જાય છે. કોઈ પંચરાત્રની પ્રજા મસ્તીમાં હિન્મત્ર જની વિચરે છે. કોઈ કુવાસના સુરાપાનને હિતેજે છે. કોઈ શ્યામલી કાળ રાત્રિમાં પાપ નિકેતનનાં ખુણે ખુણે, શિયણેના સત્યાનાથનું સુંદર સંગીત સાંભળવા દોડે છે, કોઈ મધુપાને મસ્ત રહીને અંધમતમ આનંદ અને વિષય વર્ષાક વિલાસના ઝેરી રંગથી રંગાય છે. કોઈ સ્વયં પ્રદિપ્ત કરેલા પ્રચંડ અગ્નિ

તનખાને ઉછાળતાં આંખો મીચીને દોડે છે. કોઈ દુર્બળતા વર્ધક ફેરીપણુની છેલ્લો ઉડાવે છે. કોઈ જલ્દીમ જુગારખાનાંના આકર્ષક દારની સાંકળ ખખડાશે છે, સોનેરી ટોળીના સભ્યો, શિકારને શોધવા પાછળ પોતાની ખુતી આંગોનાં ખુણામાં કારમું અંજન આંજીને આમતેમ ભમે છે. કોઈ સાવધ ખીસા કાતરે, અસાવધ આત્માને રડાવવા, દારૂ-દારાને ઉપભોગવા પોતાની કાતીલ કાતરને પાણી ચડાવે છે. કોઈ પોતાની બની ચૂકેલી પ્રેમિકાના પાપના ગેરા રંગથી રંગા-યલા, પવિત્રતાના ધટના ચીરા કરીને પ્રાપ્ત કરેલા નાનાવિધ સુંદર અલકારોથી શણગારાયલા, ને બારિકતમ સાડી ચોળીમાં લપેટાયલા નવનીત સદૃશ શરીરને, અન્યાશકના ભુજયુગલમાં બદ્ધ થયેલું નિ-રખતાં આંખમાંથી અક્ષિ ખેરવતાની સાથે રીંચાલ્લવમાં ગોળી ભરે છે. કોઈ મદનના મારથી મુંઝાઇને બ્રહ્માનુતીનાં બ્રહ્મ મહેલનાં પગથીઆં ચ્હડે છે કોઈ અનંગની આગને બુઝાવીને ખાલી થયેલા ખીસામાં હાથ છુપાવતાં વેશ્યા સંદનનો લાગ કરે છે. કોઈ અતલ-શની ગાદીપર આટોળતાં, કટાક્ષનાં કારમાશ્વરને ફેંકીને ‘ મેરા અગોમે’ કુલનકી બહાર હયનું સંગીત સંભળાવતી વારાંગનાના મોહક ચહેરાને અવલોકતાં, દહેરી બનીને શરાબના પાયમાલીના જમ ગટગટાવે છે. કોઈ પોતાના કુટિલ કાવત્રાના કારખાનાને જતીન દોસ્ત કરવાનો પ્રયાસ સેવનારને શોધીને જમૈયાની તીક્ષ્ણ ધાર વડે તેનાં આંતરઘ્ર ચૂંથે છે, કોઇ સુરાપાન કરવા મીઠડી માથુકના અધમતાના પ્રકાશથી અમકતા વદનને ચૂમવા, ને ‘ ખૂતે જીગરકો. ’ ના સંગીતનો આ સ્વાદ ચાખવા અત્યંત ઉત્સુક છતાં, કોટના તોખરા જેવડા ગળવાને ખાલી જોઇને, આંખમાંથી આંસુ વહાવે છે કોઇ માદક પદાર્થોનાં સેવનથી લાલ્લ બનેલા નેત્રો, ઉંધથી રહેજ મીચાતા છતાં ધુમ્પાન

કરતાં. પાનની પીચકારીઓ ફેંકતા, ફરે છે. કોઇ પોનાના પાપી પ્રેટ ને પોષવા, મોઢક માથુકનાં મદઝરતા દેહ સુમનની મીડી સુવાસ લેત્રા જોટલી લાયકાતને જળવવા, દાગીનાના દામડાઓ ઉપાડી લાવવાના હેતુથી કોઇના મકાનોમાં ગુપ્તપણે પ્રવેશે છે. આ પ્રમાણે જગતની સપાટી ઉપર કેં કેં કારમા વર્ણુવી શકાય એટલા થઇ ગયા છે. આજની રાત્રી દુષ્ટ હાથો દુષ્ટત્યના રંગથી ખરડાવાના હોઇ આપણે તેના દીવાનખાનામાં પ્રવેશવું પડશે.

પ્રિયવાંચક ! એના દીવાનખાનાની શામાનો કંઇ ભાસ થાય છે ? આખાદીવાન ખાનામાં પાયરેલી કિંમતી ગાલીચાપર, એક ખુણામાં વિશાળ પલંગ ગોઠવેલો છે. ગરબંગની પાસે એક કાચના કોચપર જરીથી ભરેલા એ ત્રણ શીશા અને તેની નજીકમાં ન્હાની ન્હાની સુવર્ણની પ્યાલીઓ પડેલી છે. એ કાચની રહામે સવામજા ઉંચી મખમલની ગાદી ગોઠવેલી છે. ગાદીના છેડે એક કિંમતી હુકકો અને તેની પાસે કાળી પેડી પડેલી છે. મધ્યમાં એક કાચની ફરતી સાત આઠ ખુરશીઓ એવી સરસ ગોઠવેલી છે કે ઘડીભર ત્યાંથી ખસવાનું મનજ થાય ! ભીંતોપર ન્હાના પ્રકારની વેડો ચીતરેલી હતી અને એ વેડોનાં પત્રોમાં ચંચુ પ્રહાર કરતા પક્ષીઓ જાણે કે ચેતનમય હોય એમ જણાય છે પ્રતાપી મહા પુરુષોની છાત્રીઓ ને બદલે યુવનમીઆ સોના ચિત્રો ત્યાં લટકાવેલા દેખાય છે. આ રીતે અખંડ વિલાસી માલીકનો હોવાથી તેની એવી શોભા છે કે કોઇ કુશળ ચિત્રકાર કે કવિની કલમને શોભા આપે !

આખી પૃથ્વી ભયાનક અંધકારાગ્રિધમાં ઝૂલે છે, પણ દીપ-સિંહનું દીવાનખાનું પ્રકાશમય છે. મધ્યરાત્રિના ચોધડીયાના અવાજની સાથે એ દીવાનખાનાનાં દાર ઉઘડ્યા. દારમાં ચક્ર્યુર અનેલો

દીપસિંહ લથડીયાખાતો અંદર પ્રવેશ્યોને પોતાની ખાસ ગાદી પર તે આડો પડ્યો દારૂના જેનમાં તેની આંખો ઘડીમાં મીચાય છે તે ઘડીમાં ફાટી ન્યય છે. તેનો બાંધી દડીનો ફટ્ફટ રનાયુ બહુ દેહ દુર્ગ ખડક જેવો લાગે છે. વિજ્ઞાનને ડિપસેલા કપાલથી તેનો મ્હેંગે બવ્ય દીસે છે. જુદમના તેજથી ઝખકતા લાલાશ ભર્યા લોચન તેની બચકરતાની સાક્ષી પુરે છે.

હુકાની નળી મ્હેંમાં લેતાં દીપસિંહે તાલીપાડી એક હાસી જેવા દેખાતા માણસે અંદર પ્રવેશ કર્યો.

“ હુ ! જનાબ ! ”

“ મદકાનનને બોલાવ. ” દીપસિંહે આજ્ઞા આપી,

કુર્નિસ બળવીને હાસી ચાલ્યો ગયો ને થોડીવારે ત્યાં મોહમમી મદકાનનના મદ કરતા પગલા થયા.

મદકાનને દીપસિંહને પોતાના સુમધુર મંગીતથી મુગ્ધ કરેલો એટલે નિવૃત્તિની વેળાએ મદકાનનનેજ તે બોલાવતો. મદકાનન જેવી સંગીતમાં કુશળ છે તેવી સૌન્દર્યમાં મોહક હોઈ, દીવાનને તે બહુજ ગમે એમાં શું આશ્ચર્ય ! જ્યારથી તેના મકાનમાં મદકાનનનાં ચરણનું પુર રણુકય, ત્યારથીજ તેણે પરિણિતા પત્નીનું મ્હેં જોતું પણ છોડી દીધું છે. આજસુધીમાં તે મતિભ્રષ્ટ દીવાને, સેંકડો આર્થ પતિઓ, સેંકડો આર્થ કન્યાઓપર અત્યાચાર ગુમર્યા છે. આખું મણિપુર ત્હેના અસીમ જુદમના ત્રાસથી કમ્પી રહ્યું છે. તોપણ કદાચ કોઈ કાચું માણસ તેને હપકો આપવા ન્યય તો ડાંકું ઢિડી જવાની વેળા આવે; એટલે કોઈપણ તેના કમકમાટી ભર્યા ત્રાસનો પોકાર કરવા જેટલી શક્તિ બતાવતાં ડર ખાય છે.

“ દીલોગ્ગન ! ” દીપસિંહની પાસે ઉભી રહીને મહકાગ્ગન બોલી: “ દાસીને શી આગ્રા છે ? ”

શરાબના કેટલી મીઠાચણી આંખ ઉઘાડીને દીપસિંહ બોલ્યો: “ જીગરગ્ગન ! આવ શરાબ લાવ. ”

કાંચપર પડેલો શરાબનો શીશો અને સુવર્ણ પ્યાલી લઈને મહકાગ્ગન દીપસિંહની નજીક આવીને નયન નચાવતી ઉભી રહી. મહકાગ્ગનના તાંબુલ રંગથી લાલચોળ બનેલા અધરોઠને જોતાં દીપસિંહનાં નેત્રોમાં વકારનાં કિરણ ચમક્યાં. ને નાચનારીના અનંમ બર્થા વધુની, ચંપાના તરતના વિકસેલા પુષ્પને શરમાવે એવી મોહક મહેકે તે વિષયાંધને આકુળ વ્યાકુળ બનાવ્યો;

મહકાગ્ગને શરાબની પ્યાલી ભરી, દીપસિંહને આપી. દીપસિંહ તે હાથમાં રાખી રહ્યો: “ આવ, મહારી હૃદય રમણી ! ” તે લટુ બનતાં બોલ્યો.

આશકના આમંત્રણને વશ બનીને મહકાગ્ગન દીપસિંહની ગાદી પર બેઠી. દીપસિંહે તેને પોતાના બોળામાં નમાવીને કહ્યું:

“ લે પીગ ! ”

એક નહાના અર્જકને બોળામાં રાખીને તેની જનેતા જેમ ઔષધનું પાણી પાય છે, તેમ દીપસિંહે પોતાના પ્યારા બુલબુલને દારૂનું પાણીપાયું. પ્યાલી દૂર ફેંકીને તેણે માથુકના વદન સ્થામે દષ્ટિ તાકી. છુટા કેશ કલાપમાં મહકાગ્ગનનું મોં લણ્ણું સુંદર, મોહક જણાતાં દીપસિંહના દેહમાં અનંગરાગનો પ્રાદુર્ભાવ થયો. મહકાગ્ગનને પોતાના આશકના કપાળપરની દૃઢીયો પરથી તેનો મનોભાવ વાંચી લીધો; ને તેથી સવિશેષ આતુર બનાવવા દીપસિંહના બોળામાં પડેલા પોતાના અર્ધ શરીરને તે હંચકવા લાગી. પણ દીપસિંહનો હાથ તેની.

જાતી દાખવા લાગ્યો ને તે પડી રહી. શિકારીના કારમા શરથી અધિક કારમા મલકાગ્નના કટાક્ષ શરથી તે ધાયલ થયો ને મલકાગ્નના મધુરાં થાલ અને દીપસિંહના હોઠનું સંમેલન થયું !

“ હૃદયનાથ ! ” મલકાગ્ન બોલી : “ તમારી આવક કેટલી ? ”

વાર્ષિક પચાસ હજારની-કેમ ? ” દીપસિંહે એ દરકાર જવાબ આપ્યો.

“ હું એટલા માટે પૂછું છું—” ક્ષણવાર અટકીને મલકાગ્ને ઉમેયું : “ કે તેમાં વધારો ન કરી શકાય ? ”

“ આવક વધારવી એમા મોટી ધાડશી મારવાની હતી ? પાંચ શ્રીમતોને ચાંપ્યા કે આવક વધી...” દીપસિંહ બોલ્યો : “ પણ તારે એ પંચાત શા માટે ઉદ્વેગની પડે છે ? તું તારે જોઈએ તેટલા ઉડાવને ! તુ માગે તેટલી રકમ તને એકદમ આપી દેવા હું ક્યાંનાપાહું છું ? ”

“ હું મારા ખર્ચનીવાત કરતી નથી, પણ— ”

“ મને એ ખટપટ આવી મોજને વખતે જરાપણ ગમતી નથી. મને ગમે છે :—ખસ તુ, શરાબ અને વિલાસ ! ”

એમ કહીને દીપસિંહે મલકાગ્નના રતાશ મારતા અધરપરઆવેશ ભર્યું ચુંબન દીધું મલકાગ્ન આછું હસીને બોલી :

“ સમ્રાટ જહાંગીર બાદશાહ પણ એમજ કહેતો હતો—”

“ ચું કહેતો હતો ? ” દીપસિંહે મલકાગ્નના નમણાં કપાળમાં બાજેજા પ્રસ્વેદ ચિન્હુ લજતાં પ્રશ્ન કર્યો.

“ શું કહેતો હતો ! ” મલકાએ કહ્યું : “ સાંભળો ! ”

“ હો આધ શેર કપાળ સુલકો એક શેર શરાબ હો !

“ નૂરે જહાંગીર સલ્તનત જહાંગીર એકે નવાબ હો ! ”

એમ બોલીને મલકાએ નયન નચાવ્યા.

‘ જો એમ હોય ’ દીપસિંહ બોલ્યો: “તો મોગલ વંશનો સૌથી સુખી શહેનશાહ જહાંગીરજી હોવો જોઈએ ! ”

નાનુક મલ્કાના મોહક યોવનનું સ્પષ્ટ દર્શન કરાવતી તેની નયન કોકીમાંથી તેજ વધુટું તે બોલી: ‘ અને તમે પણ તેના જોવાજો. ”

“ બરાબર ! ” દીપસિંહની આખમાં ઉંદર ખાધા પછી ક્યારેક બિઝારીમાં દેખાય છે તેવી સંતોષ ને આનંદની સેર ફટી. તેણે ઉમેર્યું: “ મારે પણ એમજ છે. શરાબની મીઠી મરતીમાં ચકચૂર બનીએજ આરામ ભોગવવા ને—” મલ્કાના અધરપર ચુંબન કરીને તે વધુ બોલ્યો: “ ને તારા જેવી નરજહાંના અધર અમિનું પાન કરવું ! એથી અધિક આનંદ કે સુખ સ્વર્ગમાં પણ નહિ હોય ! ”

દૃષ્ટિ નીચી ઢાળીને મલ્કા બોલી:

“ હું કાંઈ તમારી નૂર જહાં નથી ! ”

“ ત્યારે ? ’ દીપસિંહના કપાળમાં પરસેવો આવ્યો.

“ એક ક્ષુદ્ર દાસી—” મલ્કાએ હમેશની માફક પાસા ફેંકવા માંડ્યા “ કાલે સહવારે તમે મને લાત મારો તો મારું શું ચાલે ? તમારી રાણી—”

“ મારી રાણી તુંજ છે મલ્કા ! ” દીપસિંહ બોલ્યો: “ અને જીંદગીભર તુંજ રહીશ. મારા માટે તારા કરતાં વધુ ખુશ સુરત રાણી વિધાતાએ ધરીજ નથી ! ”

“ પણ વિધાતાની ગતિ વિચિત્ર છે ! ” રૂપેરી ધંટડીના અવાજે મલ્કા બોલી:

“ કાલે સવારે મારા કરતાં ખુશસુરત રમણી ધડીને એ તમારી પાસે મોકલે તો ? ”

“ તું નકામી શંકા કરે છે ! ” પ્રેમ લાપ્યા બવાળે દીપસિંહ બોલ્યો : “ હું તને તરછોડીને કદીપણ મારા મકાનના પત્થર કોષ્ટ પણ રમણીના ચરણતળે ચંપાવા-દીર્ઘ સમયને માટે ચંપાવા દબશ નહિ. ”

મલ્કાનું મ્હોં લાલચોળ થઈ ગયું. ‘દીર્ઘ’ સમયને માટે ‘એ’ ત્રણ શબ્દો એ તેના હૃદયના ઉંડાણમાં ક્રોધાગ્નિ પ્રજ્વલિત કર્યો. તેણે દીપસિંહના સ્હામે એક કાતિલ દષ્ટિ ફેંકી. પણ ગુસ્સો દર્શાવવા ત્હેની હિંમત ન ચાલી. તેણે હસીને વાત દબાવી :

“ પ્યારા ! શરામ લેજો ? ”

“ લાવ ! ” માથુકની બ્રકુટીપર આવેલી વાળનીસટ દુરકરતાં દીપસિંહ બોલ્યો. મલ્કાએ શરામની બે ત્રણ પ્યાલીઓ પોતાના અલ-એલા આશકને પાઈ દીધી, ને હજી પણ તે પ્યાલીમાં શરામ રેડતી હતી ત્યાં દીપસિંહ બોલ્યો :

“ હવે સુરામૃતને બદલે તારું સ્વર્ગીય સંગીતામૃત મને પીવાદે ”

“ આ એકજ પ્યાલી ને પછી બસ ! ”

મલ્કાએ છેલ્લી પ્યાલી આપી ને તે દીપસિંહ ગટમટાવી ગયો, પછી બોલ્યો :

“ હવે ચ...વા...દે ! ”

જેવી મ્હારા મન મોહનની મરજી—“ કહી મલ્કાએ હાસ્ય ક્યું ને ખીજી પણ તેની ચમ્પાની કળી જેવી કામળ દરાંચુલીઓ દી-લકાના તાર પર ચપળતાથી ફરવા લાગી. સુર મેળવીને તેણે મ-સ્ત મઝલ લલકારી.

- “ તમે રસચન્દ્ર મારા હું ચોકરી આપની વ્હાલા !
 “ ભયંકર આગને ધુઝવો મદન સંતાપની લાલા !
 “ યુવાનીના મહે મોંઘી બની હું રસિક વાદલડી !
 “ નીચોવો મદનમદ મ્હારો—હસંત વહત્ત વૃક્ષ મ્હડી !
 “ હોંચો રસના હોંચોને ને હોંચાવો આપની માશક !
 “ મહોખ્ખત દોર પર રમતાં રખે કરતા જરીયે ચૂક
 “ કથાક્ષોને ઝીલો દીલખર ! વસો માશકને અંતર !
 “ રતિ અધિનાય મદમય માનુનિ પર વાપરો મંતર !
 “ છુટો યૌવન ભલે પણ ના કહેશે બેવકા આશક !
 “ કુહીફાફી રસિકવાડી તમારી—છે તમારો હક્ક !
 “ મહોખ્ખત ખાક બોળીને કરો મસ્તી અજખ સ્વાદે,
 “ દીવનીને નચાવો ચુખતો કરા મજખ નાદે ! ”

મંગલ.

છેલ્લી લીટી મલ્કાએ ઉલટાવી ઉલટાવીને ગઈ અને દીપસિંહે આ ખીલતી ગુલાબ કળીશી સુંદરીના લાલ અધર ચૂમી લીધા ત્યાં દીલરૂપાનો દીલરંજન રણુકાર શમી ગયો.

એકાએક એ વિલાસી દિવાનખાનાની અંદર એક કદાવર માણસ દાખલ થયો. મલ્કા ચમકી દીપસિંહ તરફ તે ગભરાટ દરશાવતી જોઈ રહી આગંતુક માણસ સલામનો વિવેક બતાવે તે પહેલાં દીપસિંહ બોલી ઉઠ્યો. “ કેમ અભયસિંહ ! શું પરિણામ ?

અભયસિંહે નેત્ર સંકેત કર્યો દીપસિંહ એ સંકેતનો પ્રકાર સ્હમજી ગયો. મલ્કા સાચું જોઈને તે બોલ્યો:

“ મલ્કાજન ! તારા ખાનગી રૂમમાં જા. ”

એ શબ્દને અંતે મલ્કા દીવાનખાનાનો ત્યાગ કર્યો. દીપસિંહ

ગાદી પરથી ઉઠી અભયસિંહ પાસે ગયોને બોલ્યો.

“કહો, શું કરી લાવ્યા?”

“સાહેબ!” અભયસિંહ ધીમાપણુ રૂપરૂ અવાજે બોલ્યો: “અત્યંત રૂપાળી એ કુમારિકાઓ મારી સાથે છે.”

“હે! ક્યાં છે?” પંચશરના પાપ પ્રવાહમાં તણાતાં દીપસિંહ સ્વયં બોલ્યું.

અભયસિંહે ધીમેથી તાલી પાડી એ કુમારિકા સાથે એક માણસ અંદર આવ્યો. દીવાનને નમીને ખંડના એક ખુણામાં તે ઉભો રહે ત્યાં તો અભયસિંહે હાથની ઇસારત કરી તેને જતા રહેવા સૂચવ્યું ને તે ગયો. કુમારિકા યુગલ પ્રતિ ક્રમનીય દૃષ્ટિ ફેંકતે દીપસિંહ બોલ્યો.

“શાખાશ અભયસિંહ! તમે બહુ સારું કામ બજાવ્યું છે. હું ખુશ થયો છું.”

“એમ!” અભયસિંહ આનંદ પામ્યો.

“હા.” દીપસિંહ બોલ્યો; “મને નહિ ખબર કે ખુશસુરતીઓ વીણવામાં તમે આવા ચતુર અને કાબેલ છો.”

અભયસિંહ ઇનામ મળતાં શિરઝુકાવીને ચાલતો થયો. દીપસિંહે બેમાંથી એકને બાબુના રૂમમાં રાખીને એકને ઔદીવાન ખાનામાં રાખી દારબંધ કીધા. દીપસિંહ પલંગપર લેટ્યો, હાથપગને અત્તર ચોળ્યું મુછના આંકડા મરડી ઉઘે ચઢાવ્યા.

દિવાનખાનામાં જે કુમારિકા છે તેના દેહને બાંધે ધાટીલો અને મજબૂત છે. તેનું વય ચૌદ વર્ષનું હોવા છતાં સોળ વર્ષની વસંતપાર ઉતરેલી તરૂણી જેવી શોભે તેવી તે શોભે છે. આજી આસમાની રંગની સાડીમાં તે સજ થઈ છે. અને પર

તેપર પરવાળાના દાણાની ફાર બુલી છે. તેના કાળા વાળને એક પીળી રેશમી પટીવડે એક સુગંધી ગુલાબ સાથે બાંધી દેવામાં આવ્યા છે. શરીરપર બહુ મુલ્ય અલંકાર ધારણ કરેલા હોવાથી અનુમાન થાય છે કે તે કોઈ શ્રીમંત કન્યા છે.

દીપસિંહે અભયસિંહને આખા મણિપુરમાંથી પ્રુખસુરત કન્યાઓને પકડી લાવવાની આજ્ઞા આપેલી, તે મુજબ અભયસિંહે ધનામની લાલચે બે કુમારિકાઓને પાપ નિકેતનમાં લાવી દીધી. અહો ! શયતાનના સંસ્કાર કેટલા અધમ હોય છે !

દીપસિંહ પોતાની રહામે ઉભેલી કન્યકા સાચું જોઈ બોલ્યોઃ
“કુમારી ! મને ઝાળખે છે ને ?”

કુમારી નિરૂત્તર રહી.

રવિદેવના રસ્મિથી આતુર નયન અંજલ્ય છે. કુમારીની કૌમાર કોમળતાના તેજે દીપસિંહના રસ્ય નયનો અંજલ્યા. તે વિષયાંધના હાથ કુમારીપર ફેર વર્તાવવા અધિરા બન્યા. તેનું હૃદય કામ ભાવનાના હીંચોળે ચડ્યું. તેની ઇચ્છા કુસુમકળીથી કુમારિકાની પવિત્રતા લૂંટવા ફૂટી રહી.

દીપકની જ્યોત વજ્રુલમાં ભમતું પતંગીયું મસ્ત બની તોફાને ચઢે તેવી સ્થિતિ દીપસિંહની થઈ. ઉછળતે હૈયે તે કુમારીકા પાસે ગયો. કુમારિકાના ચન્દ્ર વદનપર કમ્પની રેખાઓ ઝળહળી. દીપસિંહના દીપકા જેવા ભયંકર મોંને જોઈ ક્ષણભર કુણ ગઈ.

“કુમારિકા !” દીપસિંહ બોલ્યોઃ “તું શા માટે કમ્પે છે ? અહિં તને કંઈ ભય નથી !”

કુમારિકા કંઈ બોલી નહિ. સૌન્દર્ય મંડિતાની ઉગતી જુવાનીમાં કાળજી વધિ એવી ધ્વી શક્તિ દીપસિંહને અસહ્ય લાગી.

“કુમારી ! તારું નામ ?”

“શાન્તા.” કુમારિકા ધીમે સ્વરે બોલી ને પછી ચુપ રહી.

“શાન્તા !” દીપસિંહ પંચશરના ઉજળતા તરંગોમાં તથ્યુતો બોલ્યો:

“મને શાંતિ આપ ! જોને મારું અંતર તને ભેટવા કેટલું આતુર છે !”

એટલું બોલીને દીપસિંહે શાન્તાનો હાથ પોતાના હાથમાં લીધો. શાન્તા આંતરણે નીચી દૃષ્ટિએ ઉભી રહી.

“શાન્તા કેંઈ બોલતો ?”

“શું બોલું ?”

દીપસિંહના કાનમાં અમૃત રેડાયું. “તું કુમારિકા છે ખરુંને ?”

“ખરું.”

“તું નસીબદાર છે !” દીપસિંહ ગર્વ ભર્યું હસ્યો.

“કેમ ?” અબળબીથી શાન્તાએ પ્રશ્ન કર્યો. તેના સ્વરમાં

ગભરાટ હતો.

“તારા કૌમાર્યનું કુસુમ મણિપુરના સત્તાધિશ દીવાનના હાથમાં પહેલવહેલું જાય છે !” દીપસિંહ બોલ્યો ને ઉમેર્યું. માટે કહે તું જોાઈ નસીબદાર ?”

શાન્તાના શરીરમાં અનંગનો આવિર્ભાવ થતાં મુખપર અવનવું તેજ પ્રકાશ્યું. મદનતા વેગથી તેની છાતી પહોળી થઈ. ખભા ઉચકાયાને નયન દ્વયમાં વિષયનું અંજન અંજયું.

“શાન્તા ! સામેની ગાદી પાસે પડેલા શીશામાંથી દારૂની એક પ્યાલી ભરી આપ.”

એમ કહીને દીપસિંહ પલંગમાં પડ્યો.

શાન્તા પ્રયત્ન કરી ગાદી પાસે ગઇ ને દારૂની પ્યાલી ભરી. દારૂની દુર્ગંધથી તેનું માથું ફાટી જવા લાગ્યું તો પશુ કોણે જાણે કંઈ પ્રેરણાએ દારૂની પ્યાલી સાથે તેણે પલંગ તરફ પગલાં ભર્યાં.

શિકારીના કારમા શરથી ધવાયલી વનરાજની મસ્ત રાણી બીમા-મદ ભર્યાં ડોળે વનવાટ કાપે તેમ તે મદસ્ત્રવતા પગલે પથંગ પાસે આવી ને કંઈ પશુ બોલ્યા વિના દીપસિંહ તરફ પ્યાલી ધરી ઉભી રહી.

દીપસિંહને પ્યાલી લેતાં શાન્તાના સુકુમાર કરાંચુલીઓનો સ્પર્શ થયો. તેના હૃદયના ઉડાણમાં પંચ શરતી ઝણઝણાટી જાગી. પ્યાલીને એક જ ધૂંટકે ખાલી કરી દેતાં તે બોલ્યો:

“શાન્તા ! કહે તને શું જોઈએ ?”

“કંઈ નહિ.” શાન્તા પોતાના ચરણને નિહાળતી બોલી:

દીપસિંહનો કામોન્માદ વધી પડ્યો. શાંતાનો હાથ પકડી તેણે પોતા તરફ ખેંચી. શાન્તાના શરીરમાં કંદર્પ કુદેલો તેને સમાવવાનો પ્રેરણાએ તે દીપસિંહની બાજુમાં બેડી. દીપસિંહના દેહનો સ્પર્શ થતાં અર્નગની પ્રચંડ આગના તનખાએ તેને ઘેરી. પાપના પ્રકાશથી નહિ પણ શરમનાં ભાવથી તેણે નેત્રો નીચા ઢાળી દીધા.

દીપસિંહની કામાતુર દષ્ટિ શાંતાના મોઢક મ્હેરાપર ફરી.

“શાન્તા? “તે બોલ્યો: “શરમનો પડદો દુર કર. તારા ત્રિચુક્ર તન બાગનાં મધુરાં પુષ્પો ચૂંટવા દે.”

શાંતાના કપાલમાં પ્રસ્વેદ ચમક્યો. તેના કૌમાર્યત્વનું છેદન કરવાની બ્રષ્ટ બીક્ષા પહેલીજ વાર તેની પાસે થતી હતી. તેના રહેઠાં નીચા નમેલા કાળાં નયનમાંથી અતેરા તેજની ધારાઓ વહી.

“ તારી ચૂપકાદી મને કાપી નાખે છે, શાન્તા ! ” દીપસિંહ અકળાઇને પાસું ઉઘું નીચું કરતાં બોલ્યો : “ ને તું મારા સાસુ શા માટે નથી બેતી ? ”

શાંતાએ મહા પ્રયાસે મરતકને ઉત્તર કહ્યું ને દીપસિંહ પ્રતિ આસ્તેથી દષ્ટિ ફેરવી.

થયું ! દષ્ટોદષ્ટ મળતાં દીપસિંહ ઉન્મત થયો. શાંતાના સુંદર શરીર પોતાના બાહુપાશમાં તેણે બદ્ધ કીધું. ને કાળોન્મત શાન્તા કેં પણ બોલી નહિ, કે જરાપણ તિરસ્કાર બતાવ્યો નહિ, તેથી દીપસિંહે તેના અધર અને ગાલ ખૂબ ચૂમ્યા. ને પછી ? એક સુકુમાર કુમારિકાનું કૌમાર્યત્વ હણાઈ ગયું ! શાન્તાની પવિત્રતા એક વિષય વિવશ દીવાનાના હાથે ચૂસાઈ ગઈ ! હમને માટે નાકાચક માનતા વણિક મા-બાપની શાન્તા, કામદેવને વશ થતાં દીપસિંહની દુષ્ટ વાસના ફળી ગઈ ! પંચશરના પ્રબળ પાપ પ્રવાહમાં હસડાતાં બન્નેએ સ્વત્વ ખોયું ! શાન્તાનાં સુંદર શરીરના અંગ પ્રત્યંગો દીવાનનાં દુષ્ટ હાથોએ મસળી નાખ્યા ? દીપસિંહના જીવન ગ્રંથમાં એક આર્થ કુમારિકાનાં શિયળને હુંટવાના ધોર પાપનું પૃષ્ઠ ઉમેરાયું ! ઘણાં ખુલા શબ્દોમાં કહીએ તો દીવાન દીપસિંહના દુષ્ટ દેહે શાન્તાના વિશુદ્ધ દેહને નાપાક બનાવ્યો !

*

*

*

*

હજીયે રાત્રિ છે-અંધારી ધોર રાત્રિ છે. વિષય લપટ દીપસિંહ પોતાની ભયાનક મદન આગમાં એક કુમારિકાના શિયળની આહતિ આપીને હુકકે ગગડાવતો ગાદીપર બેઠો છે. પાસે પડેલી સુરાહીમાંથી એક પછી એક ખાલીઓ ઉડાવે છે. કુસુમની કળી જેવી કુમારીને હમેશનેમાટે કલંકિત કરતાં, કલાકો સુધી પાશવી ચેષ્ટા કરતાં તેના

આત્રો સીંથીલ થઇ ગયેલા હોઇ તેને ઉત્તેજવાના ઉદ્દેશે તે મધુપાન કરી રહ્યો છે.

દિવાનખાનામાં શાંતિ છે. થોડીવારે બડીયાળમાં બેના ટકોરા થતાં એ શાંતિનો ઘુણુભર ભંગ થયો. માદક ચીજના દીયવાથી તે કાળ પથુની કામલાલસા બમ્મત થવા પામી તરત તેણે તાલી પાડી.

તાલી સાંભળીને બહાર પહેરો ભરતો હજસી અંદર આવ્યો ને નમીને આઘાની રાહ જોતો એક બાબુ ઉભો રહ્યો.

દીપસિંહે જણાવ્યું:

“ બાબુના ખંડમાં રહેલી છોકરીને અહિં લઇ આવ.”

આઘા મળતાં હજસી ચાલ્યો ગયો ને થોડીવારમાં એક કુમારિકા સાથે દીપસિંહની પાસે તે ઉપસ્થિત થયો.

“ જા હવે ! ” દીપસિંહે હજસીને આઘા આપી. ” ને ખમર-દાર ! કોઈ અહિં આવવા પામે નહિ. ”

એ પાપનિકેતનમાં જાળ ભરાવદાર ચહેરાની અને કાળી ભમર જેવી આંખોવાળી હવે બીજી કુમારિકા આવી. તે એટલી સૌન્દર્ય સંપન્ન હતી કે તેને માટે પુરૂષ પોતાની નીતિ વેચવા જરૂર તૈયાર થાય ! દીપસિંહના દુષ્ટ દિવાનખાનામાં આજ પર્યંત આત્રી કોઇ સ્વર્ગની પરી જેવી યુવતી દાખલ થઇ નથી. તેની ઉમર પૂના સોળ વર્ષની ગજમાત્રિની માલતી ને તપસ્વિની શકુન્તલા સમી અત્યંત સુંદરતા તેના શરીરમાં ઉભરાય છે. વદન પર પૂર્ણિમાનો સ્વર્ગ સુંદર રજનીકાંત વિરાજે છે. તેના શરીરનો આંધો એકદમ નાણુક હોવાથી ચૌદ વર્ષની શાન્તાથી પણ તે ન્હાની જણાય છે. તેની ત્વચા શુદ્ધા અને દ્વંધમાંથીજ બનાવેલી હોઈ તે અસંત લાવણ્ય સંપન્ન દેખાય છે.

તે આવીને દીપસિંહ દીંગ થઈ તેને જોવા લાગ્યો. દંડ પગલે તે ઉભી રહી છે વિજયા ચોક્કો રણાંગણે ઉભો રહે તેમને દીપસિંહ મૂઠ જોવો જ્યારે કશું બોલી ન શક્યો ત્યારે તે બોલી.

“ પરમકૃપાળુ પરમાત્મા આપનું કલ્યાણ કરે ! પરમાત્મા એકજ છે, તેની કૃપાથી મનુષ્ય ભવસાગર તરે છે. ”

વાચકો ! એ મંડાણ મુદ્દર્તમાજ શું બોલી ? અત્યાર સુધી એક પણ રમણી કે કુમારિકાએ આવા શબ્દો સંભળાવેલા નહિ, તેથી દીપસિંહના આશ્ચર્યનો પાર રહ્યો નહિ. તે બોલ્યો :

‘ યુવતી ! આપનું નામ ? ’

“ મોતી. ”

“ ખચિત ! ” દીપસિંહ કૈંક ગંભીરતાપૂર્વક બોલ્યો : “ તારા નામ પ્રમાણે તું એક મૂલ્યવાન મોતી જેવી છે. મેં ધણાંએ મોતી નિહાળવાનું શૌભાગ્ય પ્રાપ્ત કર્યું છે, પણ તારા જેવી એક પણ દીડી નથી. ”

મોતીએ ઉભરાતા મંચોગોનું ઊંડાણ માપતાં ધીમા પણ સ્પષ્ટ અવાજે સંભળાવ્યું.

“ સામળદાસની કન્યા હું-તે આપની પણ કન્યાકા હું ! ”

દીપસિંહનું ચિત્ત ચમકોળે ચઢ્યું. મોતીના મોહક અને મધુર સૌન્દર્યને તે અનિમિષ નેત્રે જોઈ રહ્યો.

રૂપનું દર્શન બે દૃષ્ટિથી કરી શકાય છે. સુંદરીની સુંદરતાનું દર્શન કરતાં કોઈના અંતઃકરણમાં મહા મહિમામય ચિરસુંદરનું રમરણ થઈ આવે છે. હૃદયમાં ભક્તિનો સંચાર થાય છે ત્યારે કોઈના અંતઃકરણમાં પાપવાસનાનો પ્રચંડ અગ્નિ ધુંધળી ઊઠે છે.

જેની જેવી દષ્ટિ હોય છે. જેવું શિક્ષણ અને સંસ્કાર હોય છે તેવું રૂપ દેખાય છે. પવિત્ર હૃદયો, સુંદરીના મુખ ઉપર મહા માયાનું મનોહર સૌન્દર્ય જોષ શિર ઝુકાવે છે—સૌન્દર્યના દેવતાને અષ્ટાપ્રતિ ખેંચાય છે. અને જેનું હૃદય ધોરતમ પાપી હોય છે, ચિત્તમાં મલિનતાનો ચમકાર હોય છે, વાસના નીચ, ધૂણિ પાતલકી. હોય છે તે સુંદરીના સૌન્દર્ય ને જોષ હૃદયમાં કામ વિહંગતા વસાવે છે.

દીપસિંહની દષ્ટિ આ છેલ્લા પ્રકારની હતી. ઘણીવાર સુધી મોતી પ્રતિ જોયા બાદ તે બોલ્યો.

“ મોતી ! તને ખબર છે કે, મારી પાસે આવનાર બધી યુવતીઓએ મને દારૂની એક પ્યાલી પાવી જોષએ એવો મ્હારો કાયદો છે.

મોતીનો સીનો રહેજ ટદાર થયો. તેના વદનપર—નયનમાં અપૂર્વ તેજ પ્રકાશ્યું. તે બોલી;

બધી યુવતીઓ તે કાંઈ હું નથી. છતાં કાયદાને માન આપીશ. ”
એમ કહી તેણે શરાબની એક પ્યાલી ભરીને દીવાનને આપી. મોતીના અંદાનયને નિહાળતો તે ગટગટાવી ગયો ને પછી હેઠે-રમાં બોલ્યો.

“ સૌન્દર્ય સુંદરી ! તારા ઓઝ જરૂર કોઈનું બાન લુલાવે ! ”

આ શબ્દો ને સંભળીને મોતીનો ચળકાટ વધ્યો. આંખમાં રહેજ લાલિમા પ્રકટી.

“ મ્હારા ઓઝ મ્હારા ભાવિ પતિ માટે છે ! ”

આ શબ્દો બોલતાં તેનું મોઢું લાલઓળ મધ ગયું. એક પલવાર ત્યાં શાંતિ પ્રસરી રહી

“ મોતી ! ” દીપસિંહ હસતા હસતા બોલ્યો; “ ફરીથી એક પ્યાલી આપતો ! ”

“ કાયદો શું બેવાર આમ કરવા દરમાવે છે ? ” મોતી કડક સ્વરે બોલી.

“ કાયદો નહિ,—” દીપસિંહે ઘાટો ખખારીને, ઉમેર્યું: “ પણ મ્હારી ઇચ્છા. ”

“ મેં કાયદો પાળ્યો છે. ” મોતીએ કેંક ગુસ્સા ભર્યા અવાજે કહ્યું: “ અને તે બસ છે. ”

“ પણ આ મણિપુરના દીવાનની ઇચ્છા છે; અને તેને માન આપવું બેધરો. ” દીપસિંહ ગર્વિત અવાજે બોલ્યો.

મોતીએ દીવાનની દુષ્ટતા ગણ્યાના મોઢે સાંભળેલી,—અનેક કુમારિકાનાં કૌમાર્યત્વપર દીપસિંહની પડેલી તરાપની વાતો તેણે સાંભળેલી તેથી તે અત્યંત ગભરાટમાં આવી ગઈ. એકજ વિચાર તેના મગજમાં રમી રહ્યો: શામસદાસની સુશિક્ષિત કન્યાને શિયળ સાચવવાનો સમય આવ્યો છે.

દીપસિંહના દેહલા શબ્દોના ઉચ્ચારણમાં સત્તાનાં ગર્વનો પ્રતાપી શ્વનિ જોઇ મોતીએ દારૂની દ્વિતીય પ્યાલી ભરીને દીવાનને આપી. પ્યાલી પ્યાલી કરીને તે બોલ્યો:

“ માધુર્યમય મોતી ! તું કેટલી બધી સુંદર છે ? ”

“ ખુશી થાઓ—” મોતી નીચી દૃષ્ટિને વધુ જંડી ને સ્થીર કરીને બોલી અને ઉમેર્યું: તમારી ધર્મની કુમારીકા ! ”

‘કુમારિકા’ શબ્દે દીપસિંહને ધા કપોં. તેણે મોતીના મ્હોં પ્રતિ ક્રોધ ભરી દૃષ્ટિ ફેંકી. પરિપક્વ થયેલી દ્રાક્ષાથી નિર્જરતા

રસના માધુર્યની મીઠાશ કરતાં અધિક મિઠાશલયો મોતીના માધુર્ય પ્રવાહમાં દીપસિંહને કોષ તજી પડે ગયો ને તે બોલ્યો.

“ તું મ્હારી પ્રણયિની થશે, મોતી ! ”

“ શું ? ”

ભવંકર શબ્દો સાંભળતાં મોતી કમ્પી ઉઠી.

“ ઉર્વશાઃ તિલોમમાથી પણ અધિક સૌન્દર્યવતી મોતીને ” મ્હારી મોતી “ કરવા હું લલચાઉં છું ! ” દીપસિંહે બ્રષ્ટ લાલચ પ્રદર્શિત કરી.

“ ચૂપ રહો ! ” મોતી આંખમાંથી અગ્નિ વર્ષાવતી બોલી ઉઠી “ તમારી જીભ લગામ રાખો.

કોષના કિરણથી ઝળકતું મોતીનું વદન દીપસિંહને વધારે સુંદર જણાયું તે બોલ્યો:

“ એક દીવાનની કૃપાનો ખ્યાલ કર. ”

“ શર્મ કરો ! ” મોતી તેટલાજ કોષથી બોલી અને તેણે ઉમેર્યું: હું તો પારતી હતી કે હું એક રાજ્યમંત્રીના માહેલમાં આવી છું. ”

“ હા. આ એક રાજ્યમંત્રીનો માહેલ છે. અને તે—” દીપસિંહ ધીમે રહીને બોલ્યો: “ અને તે તારોજ છે. હવે તારે અહિંજ રહેવાનું છે. ”

“ શા માટે અહિં રહેવાનું છે ? મોતીએ બવાં ચઢાવ્યાં.

દીપસિંહે જોયું કે દમ બરવા કરતાં કાંઈક યુક્તિ કરવી જોઈતી. તેથી તે ઉભો થયો. પલંગ નીચે પડેલો દાખડો ઉઠાવી તે બોલ્યો અને ખાલી કરી પોતાની બન્ને હથેળીઓ અત્યંત કિંમતી હીરા,

માણેક, મોતી વગેરે જવા હીરાથી બધી ભરી નાખી. તેણે તે ખજાનો મોતી આગળ ધર્યો.

“ આ સર્વે તારૂં થશે. ” દીપસિંહે લાલચનો ઘેરો ઘાલવા માંડ્યો.

મોતીએ હવે ભયંકર સ્વરૂપ ધારણ કર્યું તેના હાથના એકજ ઝટકે તે બધાં લાલ અને લીલમ, હીરા અને મોતી વરસાદની વીખરાયલી રંગબેરંગી કમાન સમા ઝળકતાં—ગળકતાં જમીન પર પડ્યાં.

“ એ અદ્ભુત છોકરી ! ” દીપસિંહે ગુસ્સામાં દાંત કચકચવ્યાં. “ તારો આ મિળજ હવે હું વધુવાર ચલાવીશ નહિ. જેહં છું કે કેમ તું માર વિચારને આધિન નથી થતી ?

ક્રોધ અને અપમાનથી દીપસિંહનો મ્હેરો લાલ અંગાર જેવો બની ગયો. ગુસ્સાથી તેનું શરીર કંપવા લાગ્યું. ક્રોધ મોતી પણ ગુસ્સાનો દમ ભરતી હાકતી હતી.

દીપસિંહ બન્ને હાથની મજબુત મુઠ્ઠી વાળી ગુસ્સામાં મોતીની લગોલગ આવ્યો, અને બોલ્યો :

“ મોતી ! હવે હદ થાય છે, આતક ગુમાવીશ નહિ. મારી અનુકંપા બુલીજશે. અવશ્ય જીવન કારખું થઈ પડશે. માટે મારા કોપને આમંત્રણ દઈશ નહિ. તું મ્હારી થશે. મારી પર રાજ્ય કરશે. બોલ, તારા માટે શું આ ઓછી મગરૂરી છે ? ”

“ પ્રથમ માંડું ગૌરવ અને તેને બાંહે શિયળ સચવાયુ એજ મારી મગરૂરી ”

“ તો સખુર, એ તારી મગરૂરી હમણાં તને મારી પાથમાં બીડી તારા હોઠો ચૂસી હું તોડીશ ! ”

દીપસિંહે આવેશમાં આ શબ્દો ઉચ્ચાર્યા ને મોતી તરફ ધસ્યો.

“ અભરદાર ! જરા દુર હઠી ને મોતી બોલી: તેના અવાજમાં કંઠોરતા આવી: “ મારા શરીરને એક આંગળી પણ અડાડી છે, તો જોવા જેવું થઈ પડશે, ”

એમ કહીને મોતીએ પોતાની આંખોમાંથી આગના તનખા વેરવા માંડ્યા.

“ લે ત્યારે જોઇલે. ” અને એમ બોલતા મોહાંધ દીપસિંહ લાજ શરમનો પરિત્યાગ કરી મોતી પ્રતિ પૂર્ણ જ્વેષમાં ધસ્યો.

“ દુર રહે, પાપી ! મોતી હવે જીવ પર આવી. તેનું હૈયું ગળામાં આવ્યું.

“ શું હું-હું પાપી ? ” દીપસિંહનું વદન ગુસ્સામાં તરબોળ થવા લાગ્યું.

“ હા પાપી ! નિડર મોતી એ જવાબ આપ્યો: બેશક પાપી. મહાપાપી. ઘોરપાપી. મહારા જેવી અનેક કુમારિકાઓને ફસાવી તેનાં શિયળનું સત્તાનાથ કાઢનાર માણસ પાપી નહિ તો બીજું શું ? ”

દીપસિંહના માન, ગૌરવનો કચ્ચર ધાણુ વળીગયો તેની પ્રતિજ્ઞાનો સ્થંભ એક નિર્દોશ કુમારિકાએ સમૂળ ઉખેડી નાખ્યો;

કામી નરનું લોહી ઉઠળી આવ્યું રોમ રોમ વિષ વ્યાપ્યું. રૂવાં જીભાં થઈ ગયાં. ચક્ષુઓ લાસ અંગારાથી અધિક કારમા બન્યા. મોતીનો કોમળ કર પકડીને તે બોલ્યો:

“ બોલ, હવે શો વિચાર છે ? ”

પોતાનો હાથ છોડાવવા મોતીએ મહા પ્રયાસ કર્યો પણ ન્યારે તેણે જોયું કે એક કામાંધ માનવીના હાથે પોતાની લાજ જવાનો વખત આવ્યો છે, પોતાનું જવલંત શીયળ સંહાર થવાની અણીપર મૂકાયું છે ત્યારે તે જીવપર આવીને તે લંપટના હાથમાંથી એક મઠકે પોતાના હાથને છૂટા કરી વિકાળ વાઘણ સમી ઉછળી; અને દીપ-સિંહનો ભેઠમાં રહેલી કટાર કાઢી પોતાની કોમળ છાતીમાં તેણે ભોંકી દીધી !

સંપૂર્ણ કળાએ વિકસેલું એક કુમારી કુસુમ આમ અધમ જનના કારમાં ને જુદમી ખંપરમાં હોમાઈ જઈ અવસાન પામ્યું ! મરતાં મરતાં તેણે અસ્પષ્ટ શબ્દો ઉચ્ચાર્યા.

“ જો-જો આ કામના કીડા ! જોઈલે, કે એક આર્ય કન્યા પોતાનું શિયળ કેમ જળવ છે ? ”

આખના પલકારામાં બની ગયલા આ બનાવને જોતાંજ દીપ-સિંહ, એક પાષાણ પ્રતિભાવત્ સ્થંભી ગયો. ને પછી કંપવા થયેલા માનવીની પેઠે તે કંપવા લાગ્યો. ગમે તેમ, જીંદગીના ભોગે પણ મોતી કુમારીએ, એક પ્રતિભા સપન્નને કારણ દિવાનને હાર ખવડાવી.

શાન્તા ! શાન્તા ! તું કયાં ગઈ ? અહિં આવ ! મોતીના મોતના ધાને જો, ને તારી જાત ઉપર ધિઃકાર વર્ષાવ ! ક્ષણિક વિષય વાસનાની તૃપ્તિ અર્થે તેં અમુલ્ય સતીવને હુંડાવા દીધું. પણ તારા નિંદ્રા અને પાપમય કૃત્ય માટે તને શું કહેવું ? મદન મદથી ઉન્મત્ત બનેલી પુત્રીનાં ખીલેલાં અંગે નિહાળવા છતાં ‘હજી તે લમ લાયક નથી’ એમ રહમજનારા તારા માતા પિતાની અધમ અણસમજને ધિઃકાર હો !

દીપસિંહે મોતીના મોં તરફ જોયું તો ત્યાં પ્રસન્નતા હતી !

પ્રકરણ બીજું.

—:૦:—

મોતીનું મહત્ત્વ !

—:૦:—

“ લાખો નયનને કર્ણ લાખો, તીવ્રછે જગનાથને,
 “ દેખીશકે તેથી—કરેલું પાપ હાયે જે જને;
 “ ભય દંડ દેવા દુષ્ટને, છે લાખ હસ્તો કૃષ્ણે,
 “ ભૂલાય છે એ સર્વ હા ! કામાંધતે પાપીજ ! ”

—‘ મંગલ ’—

જ્ઞાન્તા, અને મોતીના જેવી બે પાંચ નહિ, કિન્તુ બસો—
 પાંચસો કુમારિકાઓ અને આર્ય રમણીઓ, દીવાનની દુષ્ટતાને
 ભોગ થઇ ગઈ છે. જે રમણી કે કુમારિકાને તે દેખતો કે તેને મિત્ર
 અભયસિંહ જે કુમારી કે રમણી વિષે વાત કરતો તે સર્વને બ્રહ્મ
 કર્યા પછીજ તે જ પતો. કોઇ સુંદરી તેની પદ્મીથી અંગધને વશ
 થતી, કોઇ યુવતી એકાદ ચન્દનહાર કે મુલ્યવાન વીંટીથી લોભાઇને
 પોતાની પવિત્રતાનું લીલામ થવા દેતી, કોઇ કુમારી, વ્યાપ્ત મદનને
 શમાવવા પતિની પ્રાપ્તિ કે આત્મ સંયમના અભાવે ચૂકેચાં કર્યા
 વિના સતીત્વના સલાનાશની પાટીપર ઉભી રહેતી,—આ પ્રમાણે
 જ્ઞામ, દામ, દંડ અને ભેદથી દીપસિંહ પોતાની દુષ્ટન ધારણામાં
 વિજયી નિવડતો. એક પણ અબળાએ આજ સુધી તેને મ્હાત
 કર્યો નહતો.

પણ મોતીએ પોતાની મહત્તા બતાવી. કામાંધની લાલચને એ
 આર્ય દેવીએ ઠોકરે મારી પોતાના વજ્ર સમા લુજપાશમાં બદ્ધ થયેલી

અનેક યુવતીઓ જેવીજ-તેટલાજ અંગ્રેવાળી મોતી હવે એમ દીપ-
સિંહે મોતીના મૃત દેહ તરફ જોઈને વિચાર્યું. અને હવે પશુ તેમજ !
દુરની વાત જવા દઇએ, શાન્તાનીજ વાત હશે. શાન્તા અને મોતી
ને સરખાવતાં જો દેહ બાંધાને વળ્યું ગણવામાં આવે તો બાહ્ય રીતે
જોતાં એમ લાગે કે બંનેમાં કંઈજ ફેર નથી. પણ મૃત મોતીને
યુક્ત ન્યાય આપવાની ખાતર કહેવું જોઈએ કે શાન્તા અને મોતીમાં
ખરેખર જમીન અને આસમાન જેટલો ફરક કહેવાય ક્યાં શાન્તા
મદન આમમાં અમૃત્ય શિયળને બાળી નાખવાના ધોરતમપાતકને,
કપાળમાં કાળા અક્ષરે અંકિત કરાવનારી સંતત શાન્તા, ને ક્યાં શિય-
ળને સાચવવા જીવવાના મોહની દોરીના કટકા કરી નાખી જીવન-
ગારની છાતી સામે મ્હોતના મહાસાગરમાં ડૂબી જનારી આદર્શ મોતી !

મોતી એ ખરેખર મોતી નીવડી. અન્ય અબજાઓની માફક
તેણે પોતાની પવિત્રતા, કામોંધના લોહા જેવા હાથે વડે ચૂસાવા
ન દીધી ‘ધન્ય હો !’ ના વર્ષાદ આવી પવિત્રતા પરજ વરસે.

દીપસિંહે મોતીના મુખાર્વિન્દ પ્રતિ એકો ટોચે જોઈ રહ્યો તેની
એ દૃષ્ટિમાં કંપણ્ય હૃદયમાં લય કિંવા ગભરાટના આછા ઓળા છે.
આર્થ બાળાના વદન ઉપરથી દૃષ્ટિ ફેરવીને દીપસિંહે તેની છાતી પર
દૃષ્ટિ તાકી તે કમ્પ્યો. અર્ધ ભોંકાયેલી કટાર વડે મોતીની છાતીએ
એ જાલીમને ગભરાવ્યો. ગભરાટની સાથે તેને એક વિચાર આવ્યોઃ
“ આ કટાર તેણે મારી છાતીમાં ઘોંચી દીધી હોત તો ? ”

અને ખરેખર મોતીએ, પોતાની છાતીને બદલે એ દુષ્ટ દીવાનનો
કઠોર છાતીને ચીરી નાખી હોત તો બહુ સારું હતું એમ કહેવું જોઈએ.
આર્થ કુમારિકાના કામળ પરંતુ અશ્વિને વખતે બનેલા કઠિન હસ્તો,

એ જીભીનો જન જરૂર લઈ શકત. ત્યારે મોતીને પોતાનીજ છાતીના લોહીથી ખરડાવાનું કેમ ગમ્યું ? જે કટાર તેણે પોતાની પૂઞ સમી ખીલતી છાતીમાં ઉડી ઉતારી દીધી તે કટાર તેણે એ દીપડાંના દેહમાં કેમ ન ધોંચી ? પોતાના જીવનને બચાવવાની સાથે મહાપુરની રહીંસહી વિશુદ્ધ સુંદરીઓની પવિત્રતા. બચાવવા, એ નર રાક્ષસને મ્હોતને આંચે તેણે કેમ ન મોકલ્યો ? પોતાના નિર્દોષ લોહીથી રંગાયેલી કટારથી તેણે દીપસિંહન કાળમુખના કટકા કેમ ન કર્યા હા, પણ જો તેણે એ પ્રમાણે કર્યું હોત કિંવા મરી ચૂકેલી મોતીએ પોતાના કામળ હરતો વડે કામાંધના કઠોર જડબાને ધુળ લેમું કર્યું હોત તો આ વાતો આટલેથી જ અટકી પડત, ને તેથી 'જે થયું તે સારા માટે' નો વિચાર એવી કથા પ્રવાહમાં આગળ વધીએ.

દીપસિંહે, મોતીની મૃત કાયને ગમગીની જારી દૃષ્ટિએ જોઈ. પણ તેની એ ગમગીનીનું થોડીજવારમાં અવસાન થઈ ગયું. ! મોતી જેવી એકાદ કુમારીકા મ્હોતના ધાને પ્રાપ્ત કરે એ તેને મન કાંઈજ વિસાતમાં નહોય તેમ લાગ્યું. તેણે તરત મોતીની છાતીમાં રથાન પામેલી કટારની મુઠ પકડી...ને જોઈ પ્રભુએ ઘટેલી પુતળી, કુદરતની મૂર્તિ જેવી મોતીના નિદોષા લોહી અને આંતરગ્રાથી ખરડાયેલી કટાર બહાર આવી. કટાર લોહીથી તરખોળ હોઈ તેને દુર ફેંકતાં ગાલીચો લોહીના ડાઘાવાળો થાય ને તેથી પોતાનું પાપ પ્રકટ થઈ જવાતો પ્રેમંગ ઉપસ્થિત થાય એમ હોવાથી તેણે કટારને મોતીની સાડી વતી સાફ કરી; ને પછી કટારને પોતાની બેઠમાં છુપાવી દીધી.

મોતી મ્હોત પામી ગઈ છે. પરન્તુ તેના મ્હોતો અળકાટ જીવંત મૂર્તિ જેવો અળકી રહ્યો છે. દીપસિંહે એ ચમક જોઈને

નિસાસો મૂક્યો. નિરાશાના એ નિસાસાની સાથે તેના અંતઃકરણમાં અભિમાનના અંકુર ફૂટ્યા. તેનું મુખ ક્રોધના તનખામાં તપવા લાગ્યું. તે ઉશ્કેરાયો. મહાદેવી મોતીના મૃતક દેહ પર એ નરાધમ જોરથી લાતો મારવા જેટલો ફૂર બન્યો ! મોતીએ તેના માન, ગૌરવનો કચ્ચર ઘાણુ વાળી નાખ્યો છે એ બીના તેને અત્યંત અસહ્ય થઈ પડી. મોતીના મ્હોં પર પણ એ રાક્ષસે લાતો મારી, લાતના મારથી મોતીનું નાક છુદાવા લાગ્યું, તેનું અનુપમ સૌન્દર્ય હણવા લાગ્યું. પરંતુ તેના મ્હોં પર જે તેજ ચમકતું, તે તેજ રહેજ પણ ઓછું ન થયું !

મોતી ! લોહીના રંગથી તેનાં કપડા રંગાઈ ગયાં છે. નર-પિશાચની લાતો વડે તેના વસ્ત્ર સૌન્દર્યનો ખ્વંથ થયો છે મ્હોતના કરાળધાથી તેની છાતી તીચી ઉતરી ગઈ છે. જખમનાં ઢિંડાણુમાંથી હળ પણ રક્તનાં ટીપા સ્રવી રહ્યા છે. દીવાનના જુસ્મી ખર્પરમાં હોમાઈ ચૂકેલી તે બહાદુર બાળા, પાપનિકૃતનના ગલીચ ગાલીઆપર સદાને માટે શાંત થઈને સૂતી છે. મોતીનો આ દેખાવ જોતાં કાળ-મીઠ પત્થરથી પણ અધિક કઠોર હૃદયવાળા માનવીએ છાતીફાટ રડી પડે એમ હોવા છતાં એ ધોર પાતકી પિશાચને લેશ પણ અનુકંપ્યા જણાતી નથી ! મ્હોતની શાંતનિદ્રામાં સૂતેલી મહાદેવીને, તે ફૂર આંખોવડે જોઈ રહ્યો છે. દીપસિંહ જેવો એકજ નહિ, બદ્ધે હજારો-લાખો દીપસિંહોના દીપડા જેવા બચકર મ્હોંને બાળીને ખાક કરવા જેટલી શક્તિથી ઉભરાતા એ મોતીના લોહીના ટીપાને પણ તે ગણગરતો નથી !

અહો ! દીપસિંહનું દીલ કોણ જાણે પરમાત્માએ કેટું ઘડ્યું હશે ? !

“જેથી ધોધ પત્થર પર પડે, પણ કહો કહીં તે પીગળ્યા ?

“કો’ વજ્રસમ હૃદયે જગતમાં કઠિન એવાં છે પડ્યાં !”

એ ન્યાયે દીપસિંહનું હૃદય હજી સદૃશ કઠિન છે. દયાની તેમાં છાંટ નથી, ધર્મનો તેમાં અંશ નથી. નીતિ પ્રતિ તેની મુદ્દલ નજર નથી દીવસ ઉગતાં વિકસિત વિશુદ્ધ તાગ કુમારી કુસુમને છૂંદવા, મધુદેવીના પાપમાલીના જામ ઉપર જામ જટજટાવવા, ને મોહમયી મલકા-જ્વનનાં મધુરા સંગીતનો મધુરો આસ્વાદ ચાખવો. એજ એ મહા અધમ નરરાક્ષસના જીવનના નીચા મત્રો હતા !

પ્રભાત હજી નથી પ્રકટયું. અરુણોદયનાં આછાં ચિન્ન પણ હજી દષ્ટિએ નંધી આવતા મોતીના મ્હોતથી રડતી રાત્રિ; એના પાથે પાયામાં હજીયે ગાઢ તિમિર છે. એ ગાઢ તિમિરમાં જાનનાં અમકાર છે જાનકર શાંતિ છે. દિવસે પ્રવર્તતા તૂકાની પવનમાં વિરામ છે. રાત્રિ શ્યામ ને જાનપ્રદ છે.

ને આડંબરના અપમાનથી દીપસિંહનો પ્રજ્વલિત થયેલો ક્રોધાગ્નિ વધ્યે જાય છે. રે ! મોતીના દેહ પર એ દુષ્ટની લાતો જોરમાં પડતી જાય છે. લાતો મારાને આખરે તે થાક્યો. પોતાનું અપમાન કરનાર, નીચ બુરાદને વફળ કરનાર મોતી મૃત કાયાની થું બ્યવસ્થા કરવી ! એ વિષેના ઘાટ ઘડવામાં તે રોકાયો દીર્ઘ સમય તેણે ઘાટ ઘડ્યા કર્યા.

“તલ્વારની ધારથી તેના કંકડા કરવા ? આદરમાં લપેટી કોઇ છંદી ખાઇમાં તેને નાખી દેવી ? કે આમળની જવલંત બ્વાળામાં તેને ખાક કરી નાંખવી ?”

પાપનો પ્રકાશ ન થાય ને શત્રુની બ્યવસ્થા થઇ જાય તેનો વિચાર કરી કહ્યો. એ વિચારમાં તેણે એક કલાક વીતાવ્યો.

આખરે શયને ચાદરમાં બાંધીને ગમત બહારની કોઇ ઉંઢી ખીણમાં દાટી દેવા એકાદ નોકરને અત્યારેજ મોકલી દેવાનો તેણે વિચાર કર્યો તે હતો તેનાથી અધિક દૂર થયો તેની આંખો જીલમના કિરણથી ઝબકવા લાગી. તેના પ્રાપ્તિ પગલાં જાળ પ્રતિ થયાં દીપસિંહે મોતીને કે' અનેરા તેજથી શોભતાં જોઇ. તે સ્થંભી ગયો. તેના જીલમના જવાળા જણુબર સાંત બન્યા.

પણ હમણાં તેને સમયનું મૂલ્ય છે. જાળના ઓલસથી અંજબી ને તે કમકમે તો િભાવરીનો વિનાશ થાય પ્રભાકરના પુનિત અંજશ પૃથ્વી તલપર પથરાઈ રહે. સાથે સાથે એક ઉગતી કળાને છુંદવાના મહાપાપ ને ગુપ્ત રાખવાનું મુશ્કેલ થઇ પડે એવું વાતાવરણ ઉપસ્થિત થાય !

તેણે પલગપર પાથરેલી સફેદ ચાદર લીધી ને મેતીના જાળની આજુમાં પહોળી પાથળી, શયને ઉઘડવા જતાં કપડાં ઘોડીથી ખરડાય તેથી તેણે કપડા ઉતારી એક બાજુ ફેંક્યાં. માત્ર એક ઘોતીઆ ભેર તે મોતીના શયને ઉઘડવા તૈયાર થયો. મુઠ્ઠી વાળી તે નીચો વળ્યો...જે હાથે એ કાળો કેર વર્તીવ્યો છે તે હાથે, શયના હાથને અડક્યા. શયના સ્પર્શથી તે ધ્રુજ્યો. તેનું કંઠેર હૃદય કમકમ્યું. મોતીના મૃણાલના દંડજેવા હસ્તો, જાલીમના હસ્તોમાં પકડાયા. એ વખતે મોતીના મુખ પર દીવ્ય પ્રકાશ ઝળ બળ્યો. એ પ્રકાશમાં, પાપી અંજાઇ ગયો. પોતાના હાથ, જીભમારના હસ્તોએ પકડ્યા, પણ તેવું જીવતાં નબળવા દીધું એ સતોષથી મોતીનું મુખ આરજ દીપવા લાગ્યું અંજાયલા આંખો પાપીએ ખીડી લીધી. ' મરેલી પણ તે આર્યા કુમારિકા મોતી છે, સુંદર છે. સુશિક્ષિત છે અણમૂલા થીયળને સાચવવા સફળ નીવડેલી મહાદેવી છે જલે તે

મરેલી છે; પરંતુ તેનો દૈવી પ્રકાશ અખંડ છે... પ્રલય હીન છે. તેનો સ્થાને દષ્ટિ કરવા જેટલી શક્તિ, દુષ્ટ દીપસિંહમાં ક્યાંથી સંભવે ?

પ્રતિભા શાળી મોતીના વહન પરના પ્રખર પ્રકાશની સ્થાને એક જુદામગાર શું કદીયે જોઈ શકે ? સામ્રાજ્યના સામ્રાજ્ય સળગી જાય એટલી એ દૈવી પ્રકાશમાં પ્રગ્વરતા છે. દીપસિંહની કૂર આંખે બીડાઈ ગઈ. બન્ને હાથના મુઠ્ઠી ઉઘડી ગઈ મરેલી મોતીના હસ્ત પાખીના હસ્ત પાશથી મુક્ત થયા.

દીપસિંહ દુષ્ટ છે. કડર છે. જલ્લીમ છે. ખુનપર ખુન કરવા જેટલી શક્તિ સંપન્ન છે. પરંતુ મોતીએ તેને એટલો મ્હાત ક્યાં કે તે શખેને ચાદરમાં બાંધવાના વિચારને વ્યવહારમાં ચોજી શક્યો નહિ બીડેલી આંખે તે દીવાનખાના બહાર આવ્યો. આખ ઉઘાડ્યાં તેણે તાલી પાડી...પહેરો ભરતો હજસી નજીક આવ્યો. કાબરાત્રિના સ્યામ અંધાર જેવો હજસીનો રંગ હતો. દીપસિંહે તેને આઘાત ફેરમાવી:

“ અભયસિંહને અત્યારેજ બોલાવી લાવ જ ! ”

હજસી રસ્તે પડ્યો. માર્ગમાં તહેને તર્ક પરતર્ક આવ્યા પશુ એ લોકોનો તેણે વિચાર કર્યો નહિ. ત્વરિત ગતિએ તે અભયસિંહના મકાને આવ્યો અભયસિંહ આ વખતે જાગતો પથારીમાં પડ્યો છે. શાન્તા અને મોતીને ફસાવવામાં વિજયી નિવડેલો હોય તે પોતાની જાતને શાખારી આપી રહ્યો છે. હજસીએ મકાનના મુખ્ય દ્વારની લોહ સાંકળ જોરથી ખખડાવ્યા. શાતરાત્રિમાં સાંકળનો અવાજ અભયસિંહના કર્ણ પ્રદેશ પર પડ્યો. તે ચમક્યો. પથારીમાંથી ઉઠીને તે દ્વારપાસે આવ્યો. ને બોલ્યો: “ કોણ છે ? ”

“ ઉધારો ! ” હજસીએ જવાનક અવાજે જણાવ્યું; “ હું દીવાન સાહેબનો માણસ છું ? ”

આ શબ્દોને અંતે અભયસિંહે દાર ખોલ્યા. હજસીએ નમીને જણાવ્યું:

“ સાહેબ ! આપને દીવાન સાહેબ અત્યારે ખંજલે બોલાવે છે ! ”

“ અત્યારે ? ” અભયસિંહે સાશ્વર્ય પ્રશ્ન કર્યો.

“ જી હા. ” હજસીએ વિનયપૂર્વક જવાબ આપ્યો.

અભયસિંહ તરત કપડાં પહેરી લઈ તૈયાર થઈ ગયો ને પોતાને તેડવા આવેલા હજસીને તેણે કહ્યું.

‘ ચાલ, હું આવું છું ! ’

બન્નેજણાં ત્યાંથી ચાલતા થયાને અદ્ય સમમમાંજ તેઓ દીવાનના બંગલામાં પહોંચ્યા.

અભયસિંહની રાહ જોતો દીપસિંહ એક ખુરશી પર બેઠો બેઠો હુકમો ગગડાવી રહ્યો છે ત્યાં અભયસિંહ ઉપરિથત થયો. દીવાનખાનાની મધ્યમાં સતેલી મોતીને જોતાંજ તે ગભરાઈ ગયો. મોતીને લોહી લુહાણુ જોતાં તેણે ગભરાટની સાથે આત્મગત ઉદ્ધાર કાઢ્યો.

“ એક કુમળુ કુસુમ ખીલ્યું-અણખીલ્યું છુંદાઈ ગયું ! ”

અભયસિંહને જોઈને દીપસિંહ ખુરશી પરથી ઉભો થયો ને ખોલ્યો. “ અભયસિંહ ! એક સકટ આવ્યું છે. ”

“ હે ! ” અભયસિંહના કપાળમાં કરચલીઓ પડી.

“ આ મોતીના મડદાનું શું કરવું ? ” દીપસિંહે જળ તરફ આંગળી ચીંધીને કૈંક ગભરાયલા અવાજે પ્રશ્ન કર્યો.

“ શું કરવું ? ” અભયસિંહ શય પાસે ગયો, શયનું અવ-
લોકન કરી ને તેણે ઉમેર્યું : “ સાહેબ ! આમાં કેં મોટી વાત નથી,
હમણાંજ આ શયને અહિંથી ખસેડી તેને દાટી દેવા વ્યવસ્થા કરે
શું, આમ ગભરાઓછો શા માટે ? ”

દીપસિંહે છૂટકારાનો દમ ખેંચ્યો, તેનું ઉછળતું હૈયું નીચે
એડું. તેના અંતરમાં શાંતિ આવી. મિત્રના આશ્વાસનમાં લુપ્ત
થયેલો આત્મામિત્રને જાણાશી આપવાની પ્રેરણાને દાખી શક્યો નહિ.

“ જાણાશ દોસ્ત ! ” તે બોલ્યો : “ આત્રિન ! ”

“ સાહેબ ! ” અભયસિંહ શય તરફ નજર રાખીને બોલ્યો :
“ આના આવા હાલ કેમ થયા ? ”

“ શું કહું અભયસિંહ ! ” દીપસિંહ બોલ્યો : આ મોતીએ
તો મને મ્હાત કર્યો. મ્હારા ગૌરવનો કચ્છરખાણ વાળી નાખ્યો. ”

“ શું તમને તે સ્વાધિન ન થયું ? ” અભયસિંહ આછું
હસીને બોલ્યો તેનું કઠોર હાસ્ય દિવાનખાનામાં ગાજી રહ્યું.

“ ના. ” દીપસિંહ બોલ્યો : “ અરે ! તેણે પોતાના શરીરને
એક આંખળી પણ અડાડવા ન દીધી ! ”

“ પછી તેને—” અભયસિંહ બે કકડે બોલ્યો ; “ તમે
મારી નાખી ! ”

આ મજા પૂજાતાં દીપસિંહના નેત્રો સમક્ષ ઉછળેલી મોતી
પોતાની ભેઠમાંથી ખેંચેલી કટારને પોતાની ડોમળ જાતીમાં ભેંકે
છે, એ કર્ણજનક દસ્ય ખડું થયું. બોલ્યો.

“ ના, તહેણે આત્મહત્યા કરી ”

અભયસિંહ ચોક્યો. તેની માન્યતા અત્યાર સુધી એવી રહેલી કે મોતીનું મ્હોન દીવાને ક્યું; પણ દીવાનના શબ્દો સાંભળીને તેની એ માન્યતા દુર થઈ. આશ્ચર્યોન્વિત ચહેરે તે બોલ્યો:

“ તેની પામે કંઈ શસ્ત્ર હતું? ” (એટલું બોલીને તેણે વધુ ઉમેર્યું “ મેં તો તેની પાસે કંઈ જોયું નહતું? ”

વખત વાયુવેગે વીતતો જતો હોવાથી દીપસિંહ અકળાયો ને તે બોલ્યો.

“ અભયસિંહ ! ” અને તે લજવાતો હોય તેમ વધુ બોલ્યો: “તેણે મારી બેઠમાંથી કટાર ખેંચી લઈને તે વડે આત્મહત્યા કરી. પણ હવે એ વાતો જવાદો. જેમ અને તેમ ઉતાવળથી આ શબ્દની વ્યવસ્થા કરી નાખો કે આપણા પાપો પ્રકાશિત થવા ન પામે.”

દીપસિંહ દાનવની બેઠમાંથી કટાર ખેંચનારી ગોરવાન્વિત બાલિકાની હિંમતના અભયસિંહે મનમાં જ વખાણ કર્યા ને પછી બોલ્યો:

“ સાહેબ, જરાપણ ડર રાખશો નહિ. એક ફડાકામાં જ શબ્દને દાટી દેવાવવાની વ્યવસ્થા હું કરી લઈશ. એ માટેની ચિંતા તમારે જરાપણ કરવી નહિ. પણ કહેશો, ખીજ કુમારિકા ક્યાં છે ? ”

“તે બાજુના રૂમમાં છે, કેમ ? ” દીપસિંહ બોલ્યો:

“ ત્હેના માધુર્યની મીઠાશ ચાખી ? ” જરા હસીને અભયસિંહે પ્રશ્ન પૂછ્યો.

“ હા, તે તો કસાપણ પ્રયત્ન વિનાજ તાબે થઈ; ને તેના ખીલતા યૌવનના ઉપભોગથી—” દીપસિંહના ફેફસાં પુલાય. છાતી પર રાખી તેણે વાક્ય પૂરું કર્યું—” મ્હારી છાતી ફરી.”

“ તેને રત્ન આપવાની છે,—” અભયસિંહ બોલ્યો: “ કે એ અરે દિવસ રાખીને તેના ઉછળતા બૌવનનો વધારે ઉપયોગ કરવો છે ? ”

“ બેચાર દિવસ તેને રાખતાં કદાચ વાત બહેરમાં આવેતો? ”
અભયસિંહ અવાજે દીપસિંહે પ્રશ્ન કર્યો.

“ એ બાબત જરાપણ કરવા જેવું નથી—”

“ કેમ ? ” દીપસિંહ આતુરતા પૂર્વક વચ્ચે પડ્યો.

“ એ છોકરી તેના મામા સાથે મોસાળ જતી હતી, ને મા-જામાંથી તેને ઉંચકી લાવ્યો છું. તેના માતાપિતા પુત્રી મોસાળે મૂકે છે. એમ જાણીને તપાસ કરશે નહિ એટલે તેને બેચાર દિવસ વધુ રોકવામાં કંઈપણ વાધા જેવું નથી. ”

“ પણ એ છોકરીના મામા તરફથી—”

દીપસિંહને બોલતો અટકાવીને વચ્ચેજ અભયસિંહ બોલ્યો:

“ તેના મામા તરફથી કદાચ કંઈ તપાસ ચાલે તેથી શું થઈ ગયું ? એથી કંઈ થોડાજ શક ઉભો થશે કે તે છોકરીને તમે છુપાવી છે ? હા, પણ તેને રોકવામાં તેની મરજી હોવી જોઈએ એ ખરું ! ”

“ થઈએ શાન્તાને થોડા દિવસ મંદિરવામાં કંઈપણ હરકત ઉભી થાય એવું ન હોય તો તેમ કરવા હું પ્રેરાઈશ. આહ ? શું તેની સુંદરતા ! બૌવનની જટા દર્શાવતા તેના પ્રિતિપદ અધરની શું મધુરી મીઠાશ ! મણા દૂધમાં ઉઠાવેલી ગુલાબી મ્હા જેવી શું તેની અનુપમ ત્વચા ! પરિપક્વ થયેલા આ પ્રપળથી પણ અધિક મીઠાશ અનુભવાતા શું સુંબનાતુર તેના ગુલાબી ગાલ ! સ્વર્ગ સુંદર કનક વેશ જેવી શું તેની લાવણ્યમયી દેહલતા ! દેવદુર્લભ દેહલતાને મહારી

છાતીમાં ચાંપીશ; અને ખૂન ચાંપીશ, પછી તેનું અનુપમ સૌન્દર્ય ઉભરાતુ આવશે મદન રસને આખતાં તે અત્યંત ખીલી નિકળશે. જેમ જેમ મારી કામલાવસાને તૃપ્ત કરવાના પાત્ર તરીકે તે ઉપયોગમાં આવશે તેમ તેમ તે વધુ ને વધુ વિષય પિપાસુ બનતી જશે. વિષયના વિકારના અજનથી તેના તરફ નયનો એવા ઝગકશે, કે તેને નિહાળતાં મ્હારો રસ સાગર ઉછળશે !”

શાન્તાની સ્તુતિ કરતા એ ‘બાલજીવ’ ને એકાએક શબ્દની સ્મૃતિ ઘટ આવી તેના શબ્દો સાંભળીને અભયસિંહ છુપું દસતો હતો, તે તેણે જોયું પોતાના હાસ્યને માટે દીપસિંહ બોટા તક ન ઉઠાવે એ માટે અભયસિંહ પૂછ્યું : “ પણ તે રોકાવું પસંદ કરશે ?”

“ એ શક !” જાણે શાંતાના હૃદયની તેણે પરીક્ષા કરી લીધી હોય તેમ દીપસિંહ બોલ્યા : “ તે ઘણીજ સરળ છે !”

“ ઠીક —” અભયસિંહ બોલ્યો : “ ત્યારે આ એક શબ્દની વ્યવસ્થા કરેને !”

“ હા, ’, પહોળી આંખ કરીને દીપસિંહ બોલ્યો : “ અને તે વ્યવસ્થા અત્યંત ચાલાકી પૂર્વક થવી જોઈએ. કોઈ જાણવા પામી શકે નહિ !”

“ એ મ્હારું કામ !” અભયસિંહ ગર્વ ભર્યા અવાજે બોલ્યો. ને દીપસિંહ હેઠે હેઠે બેઠો. અભયસિંહ શય પાસે આગ્યો. ચાદર ખથરેલી હોષ શબ્દને ઉચ્છારીને નાખવા, તે તૈયાર થયો એ વખતે તેના મ્હોરો અતીવ ભયાનક ભાસવા લાગ્યો, તેના ભવ્ય કપાલમાં દુષ્ટતાની રેખાઓ પડી. તેના નેત્રોમાં કઠોરતાના કિરણ ચમક્યા. તેનું હૃદય, ન વણ્ણવી ચઢાય એવું ઠૂર બન્યું.

દાંત વચ્ચે હોઠપીસીને શયતાનના એ સોખમીએ શયને ઉચકવું ને હજારે રક્તિને પહોળી પથરાયલા ચાદરમાં નાખ્યું. મોતીના નાકને કચરાયલું જતાં તથા તેના સુદરવદનને છુંદાયલું જોતાં તેને અવનવ

તર્ક આબા. પણ એ તર્કનો તેણે વિચાર કરવા જેટલો અવકાશ છે નહિ, તેથી પોતાના કુર હાથે તેણે આદરની ગાંસડી ખાંચી, ચમ્પાના નવવિકસિત સુમનથી પણ સર્વિર્થષ સુદર મોતીનું શય. સફેદ આદરના બંધનમાં જકડાઈ ગયું ! જે કામ પોતાથી ન થયું તે પોતાના સોગતીએ નિમિષ માત્રમાં કરી જતાવ્યું એ જોઈ દીપસિંહને પોતાની નિર્બળતા પર તિરસ્કાર આવ્યો.

“ મોતીના મડદામાં કંઈ વધુ વજન ન હોય, કાંઈ નોકરને ન બોલવતાં પોટકું ઊપાડી ગાય બહાર જવા અભયગ્રંથિ જલે તૈયાર થયો. ને જરા વારમતિ દીવાનના પ પનિકેતનમાથી, મોતીના મડદાનું પોટકું અદશ્ય થઈ ગયું !

પ્રકરણ ત્રીજું.

પાપનું પોટકું શિવાલયમાં આવ્યું !

“ ભયંકર ભોગલોલુપને કુરંધર ધર્મનાનાશક !

“ વિશ્વક્ષણુ નીચ બ્યભિચારી અતિ નિર્દય નીતિ ઘાતક !

“ સ્વપાપો ગુપ્ત રહેશે માનતા એવું મહા ચંડાળ !

“ પરંતુ પ્રમટતા નિશ્ચય કિરણ પાપો તણાં કે કાળ !”

—મંત્રગ.

સ્થામવર્ણી કાળરાત્રિ આતુર નયને અરણ્યોદયની વાટ જોઈ રહી છે, પરંતુ હજી પ્રભાત પ્રમટ્યું નથી, હજી વાર છે. દીપસિંહની દુષ્ટતામાં હજી થયેલી ગુલામની કલિકા સમી મોતીનું મડદું પૃથ્વીમાં

ઢટાય, તેના ઉપર માટીના ઢગ થઇ જાય અને એવી રીતે શયતાનનાં કાળા કામનું પ્રાકટ્ય ન થવા પામે તે દીવાનને જરાય કનડમત ન આવ એટલા માટે અંધકારના આભૂષણથી ઓપતી એ ધોર રાત્રિ, દિપ્તિહીની દયાખાય છે. તેથીજ પ્રભાતને હજી વાર છે. મોતીના મ્હોં પર, જામનાયલી છાતી પર, સુંકેમળ હાથ પર, ધણુંજ સુંદર ચરણ પર—અરે ! સારી દેહ લતાપર માટીના થર જામી જાય એ પળની એ રાત્રિ રાહ જુએ છે. શયને સંતાડવાના શયતાનના કાર્યને અન્તે—ફે તે પછી થોડી વારે—રાત્રિનો અન્ત આવશે. અંધકારાવૃત અવનિતલ પર પ્રભાતના પ્રભાકરના પવિત્ર પ્રકાશ પથરાશે. ને એ પ્રકાશ લય—તિમિરને એક સરખી રીતે ગળા જશે.

હજી રાત્રિ છે; પણ તેનો અંધકર અભયસિંહને ઉતેજીત કરે છે. પ્રભાત પહેલાં પાપ ઉપર પડેલા પડે એવી એ રાત્રિને આતુરતા જાણે પૃથ્વીને ઘેરી રહેલી એ ગાઢ અંધકારવાળી રાત્રિ, “ તારૂં કામ આટોપી લે ત્યાં સુધી પ્રભાત ઝળહળશે નહિ. એવું અભયસિંહને વચન આપે છે. તે આગળ વધીને જાણે એમ પણ કહે છે કે: “ પાપનું પોટકું કોઇ ઉડી ખીણમાં તું ફેંકીદે ! તાર પછીજ મ્હારો અંધકાર ખંડિત થશે ને છતાં જો આ તકનો લાભ લેવામાં પ્રમાદનું અવશંજન થશે તો જરૂર જાણજો અભયસિંહ ! તને અને તારા શયતાન દીવાનને રાત્રિ દિવસ અનુસારવા વારો આવશે; ને તમે અધમતાના અંતીમ પગથીયે ગચ્છી પડશો. ”

રાત્રિ શ્યામને બીતિ યુક્ત છે, છતાંય તે અભયસિંહ તરફ તો આશ્ચર્યવર્દ વરસાવી રહી હોય એમ લાગે છે. રજની છે, કરાળ અંધકારમય છે, ને તે પોતાનો કૃપાળુકર અભયસિંહ તરફ તો લંબાવી રહી છે. શામાટે લંબાવી રહી છે ? એ વિચારવા જેવું છે. રાત્રિ

દબ્બુ છે, ભયંકર છે, ને તેના કૃપાપાત્રનું હૃદય પણ દબ્બુ છે, ભયંકર છે; એ સંબંધના સુંદર સંગીત પર શું એ રાત્રિ ગુલ્મ કરતી હશે ?..... હોય પણ !

‘ પ્રભાત થઈ જશે ’ એ ૩૨થી ત્રાસતો અભયસિંહ રાજ રસ્તા પર આહ્યો જાય છે, ત્યારે રાત્રી રાણીનો હાથ તેના મસ્તક પર છે. પોતાના કાળા સોજતીના બયને રાત્રિનો એ હાથ ચૂર્ણ કરે છે. ને સ્વૈચ્છિક પ્રથમ પાપના પ્રકાશની સાળીતીરૂપ શબ્દના પોટકાને દારી શકાશે એવી આશા આપે છે એ આશાની સફળતાને અન્તે મહારાજ અધિકાર વિરામશે; ને અધિકારનાં અબ્બને ચીરીને રત્ન કિરણનો ધરતી પર આવિર્ભાવ થશે. એમ રાત્રિ, જાણે એ અધમ પશુને કહે છે; ને ઉમેરે છે. “ અભય ! ઉતાવળ કર. હું તારા માટે થે બી રહું છું. ”

આ પ્રમાણે શાંત, એકાંત અર્પની, શિક્ષા દેતી રાત્રિનો આબાર માનતો અભયસિંહ ઉતાવળે પગલે, — છતાં જરા પણ અવાજ ન થવા પામે એવી રીતે આહ્યો જાય છે. રસ્તા પર કોઈ જગ્યાએ ફાનસ છે, પરન્તુ એ ફાનસના મન્દ-અતિમન્દ પ્રકાશવડે પોતાને દુરથી કોઈ જોઈ શકે એમ ન હોઈ; તેના કુર ચહેરા પર ભય કિંવા ગભરામણની છાંયાને સ્થાન નથી. ચાલતાં તે ચામેર દાંષ્ટ ફેકે છે. કરાળ કાળરાત્રિનો બીધણ અધિકાર સદાય ટકી રહે એવી તેની ઇચ્છા છે. સ્વામશી નિકા, તેની એ ઇચ્છા ફળશે—એમ સૂચવે છે. જે રાત્રિમાં પાપનું પારાયણ બેઠી તે રાત્રિમાંજ તેને પરિસમાપ્ત કરી દેવા, એ વિભાવરી જાણે કે તેને વિનવે છે.

રાત્રિના ગાઢ અધિકાર વચ્ચે અભયસિંહ મણિપુર બહાર નિકળી ગયો. કોઈ માણસ તેને ન જોઈ શક્યું એ માટે તેને આનંદ

ઉપલ્લે માથે લીધેલા પોટકા સાથે તે દુર દુર નિકળી ગયો. ત્હેની દષ્ટિએ વિજ્ઞાનવૃક્ષના જૂથો દેખાયા. રાત્રિના તિમિરમાં એ જૂથો એવા જણાય છે કે તેને જેતાં માનવીને લાય જણાય. ભૂતની બ્રમણ્ય વડે મગજ ભમી જાય.

જે રસ્તે અભયસિંહ ચાલ્યો જાય છે. તે રસ્તે-અતે ચોતરફ અંધકાર છે. માઠ અંધકારમાં કોઇ કોઇ વૃક્ષની ટોચે વિરાજેલા ઘૂવડ રાત્રે ધૂધૂ નો અવાજ કરીને ભયાનકતામાં વૃદ્ધિ કરી રહ્યા છે. અંધકાર આડે રસ્તો સુઝે એમ નથી; તથાપિ એ નીચાશ્વમાં નરને તેની નેત્રજ્યોત દોરી રહી છે અનુહીન સુરદાસને કાષ્ઠ તેની લાકડી પકડીને દોરે તેમ. રાત્રિના અન્ધારા ઉદરમાંથી તેને પોષણ મળે છે. તેને લાગે છે કે પોતાનું કાર્ય નિર્વિઘ્ને પૂર્ણ થયા પછીજ પૂર્વાઝાસ લાલ થશે.

કુદરતને જોળે વિજનવાટ કાપતો તે ચાલ્યો જાય છે. ધણે દુર થયા પછી તે અટક્યો. અંધારામાં પણ પોતાની ચક્ષુઓ અજીબાંબુ જોઇ શકે છે. તે-જોઇ તેની છાતી પહોળી થઇ. તેણે સ્થિર જિભા રહી ચોમેર દષ્ટિ નાખી. તેના માથાપર રહેલું પોટકું એકાદ કાળ જૂના દેવમંદિર ઉપરના ઈંડાની બાંતિમાં નાંખે છે. થોડીવાર જ્યારે તેને એમ લાગ્યું કે આટલામાં કોઇપણ માણસ વર્તમાન નથી; ત્યારે તેણે ધીમે રહીને શ્વની ગાંસડી માથાપરથી ઉતારી જમીનપર મૂકી. કમ્મરમાં છુપાવેલું ખંજર તેણે બહાર કાઢ્યું. મેઘલી રાતના અંધકાર વચ્ચે વીજળીના ચમકારની જેમ ખંજર ચમકી રહ્યું. નિમિષમાત્રમાંજ એ ખંજરપર ઝાકળ હતી. ઝાકળ બિન્દુને સાથે લઇ તે જમીનમાં ઉતર્યું. ચમકતું ખંજર ધ્રુવ અને ઝાકળના સમીશ્રુથી મલીન થયું. ઉડો અને ધણે ઉડો ખાડો

ખોદાયો, પરિશ્રમથી અભયસિંહના શરીરમાં પ્રસ્વેદ વહૂટયો. તેને લાગ્યું કે જાળને દાટવા જેટલો ખાડો ખોદાઈ રહ્યો છે. ત્યારે તેણે ખંજરને આન કર્યું. ખન્ટે હાથોવડે પોટકું ઉચક્યુંને ખાડામાં બરાબર ગોઠવી દીધું. જમીનમાંથી ખંજરવતી બહાર આવેલી માટી, ખાડાના કિનારાપરથી ખસેડીને જાળને દાટવામાં વાપરવામાં આવી. મોતીના ગુલાબીગાલ, હસતું મોહવદન, હરણ સમી નિર્મળ-નિર્દોષ આંખ, દાડમ ખીજ જેવા દાંત, સુગંધ પરિમલથી આમોદિત અધરોષ, કનકવેલ જેવા કર દય, ચમ્પાની કોમળ કળાશી આંગળીઓ, કાચી ફેરી જેવા કઠિન કૂંચાવડે શોભતી સુંદર છાતી, અત્યંત પાતળી કટિ, સુંદરતાની પરાકાષ્ટા કરતાં ચરણ યુગલ,—મોતીના એ બધા મોહક, સુંદર, અને મરોડદાર અંગોપર, જંગલની જમીનની માટી ફરીવળી ! એ સુંદરને દીબ્ય કળા ખીલી—ન ખીલી ત્યાં તો કામધેની ફરતા રૂપી કઠોર શક્તિ વડે કપાઈ ગઈ ને—અફસોસ ! લાખ અફસોસ !—એ કોમળ કળા અકાળે કરમાઈ,—મૃત્યુપામી—પૃથ્વીના ઉદરમાં ઉતરી ગઈ !

પ્રભુની કૃતિ અજબ છે. સંયોગ નીચમીત ગજબ છે. દરેક સંકટને આત્મ સરળયસોજ છે. આંતર્યાન થવા તે નિર્માણ થયેલું છે. સંકટના અન્તે આનંદાલ્લાદ અનુભવાય છે. સંકટનું શમન થતાં શિતલહવા શાંતિ આપે છે, જીવનમાં વર્ચુનાતીત ઉલ્લાસ રફૂરે છે; ને કલ્પનાતીત ઉ સાહસું પુર આવે છે. દીપસિંહ ઉપર ઝડુમેલું સંકટ લય પામી ગયું. ધારેલું કામ નિર્વિધે ખતમ થતાં અભયસિંહને આનંદનો અનુભવ થયો. અત્યાર સૂધીના તેના બપોલીત નયનોમાં હવે હર્ષનો સેર ફૂટી. છુટકારાના ધાસની સાથે તેના કપાલમાં સંતોષની કરચલીઓ પડી એક મહાન કાર્ય કંઈપણ બાધાની ઉપસ્થિતિ

વિનાજ પાર પાળી શકવામાં વિજયી નિવડાયથી તેના વદન પર ભરખું લોહી ચઢી આવ્યું. જાણે-અજાણે તેના હાથ મૂઝ મરડવા લાગ્યા.

માટીના દગ નીચે મોતીચ પાછ ! અહા ! તે હસી ત્યારે તેની વદન કન્તિ ડેવી સ્વર્ણની કેવ-કન્યા જેવી દેખતી ? તે દિવસે શ્રેષ્ઠે જાણુ હશે કે એ બિચારી પિણતી મધુર કળી પુષ્પમા છિંધડયા વિના એકએક ફૂરતાથી ચગદાઇ જશે ? તેનું અસ્તિત્વ સદાને માટે ચીમળાઇ જશે ? નવમૌવન આવતા આવતામાં તો તેનું જીવન વિનષ્ટ થશે ! પણ ભાવિના અવનવા કૃત્યોનો જન્મ માણસની દ્રષ્ટિ કે કદમનાને પેલેપાર અધારામાં છે. મૃત્યુલોભનાં માનવી ભારીના બેઠ કેવી રીતે જાણી શકે ?

મોતીનું મધુરં મ્હોં છુજ ભેગું થયું ! પાપીના પાપ કૃત્ય પર પડે પડી ગયા; પણ એનું વિપરિત પરિણામ, વખાના પડદા પાછળ અદ્રશ્યપણે છુપાઇ રહ્યું છે, ને બિચારા અણુદ આત્માએ કયાથી જાણ શકે !

એમર દ્રષ્ટિ ફેંકીને તેણે લાથી ચાલવાનો વિચાર કર્યો. એકાદ સામ્રાજ્યને સર કરીને રાજકીર્તિ સંપાદન કરેલો વીર થોડો મદમદત પગલાં ભરે તેમ અભયસિંહ લાથી ચાલતો થયો. પાસેના વૃક્ષમાં ફેંક ખળભળાટ થયો..... વૃક્ષ શાખામાંથી એ પાપના પુતળાને બે છુપાં નયન જોઇ રહ્યાં !

અંધકારના પડદાથી અભયસિંહને, એ છુપી આંખોએ ઓળખ્યો નહિ. અગાધ અધારામાં અભયસિંહ કયાં અદ્રશ્ય થઇ ગયો.

થોડીવારે વૃક્ષની ઘટામાં છુપાઇને પિશાચની પાપ બાજી જોનાર માણસ ધીમે રહી વૃક્ષપરથી નિચે આવ્યો. એ વૃક્ષની નીચેજ મોતીને છાટવામાં આવેલી તેણે જોયેલી, તેથી તેને પૃથ્વી પર પગ મૂકતાંજ

પાપના પોટકને જમીન બહાર કાઢવાનો વિચાર આવ્યો. એ પોટ-
કમાં મુલ્યવાન દાગીના કે વસ્ત્રો હોવા જોષએ એવી તેણે કલ્પના
કરી. એ કલ્પનાથી પ્રેરાઈને તેણે કટારવતી જમીન ખોદવા માંડી.
ચોક્કસરે માટી દુર થતાં દીપસિંહના પાપનું પોટકું જમીનમાંથી
બહાર આવ્યું! પોટકાના બાહ્ય નિરક્ષણ સાથે તેણે પ્રભુનો જણે કે
પાક માન્યો. લેને લાગ્યું કે આજ બધા દિવસે પ્રભુએ માલમીલકતનો
વરસાદ વરસાવ્યો. તેને નૂતન જીવન મળ્યું. તેના હાથ ચાદરની વા-
ળેલી ચાંક પર પડ્યા. સુવર્ણાલંકારના દર્શનની અભિલાષામાં તેણે
છિછળતે હૈયે ચાંક છોડવા માંડી. તેના નેત્રો બહું મુલ્ય લગીનાના
દર્શનની રાહ જોઈ રહ્યા.

અને આતુરપણે તેણે પોટકું છોડ્યું...! અંદરની વસ્તુ જોતાં
તત્કાળ તે ત્રણ ડગલા પાછા હટી ગયો. અંધારું પુષ્કળ હોવા
છતાં એક નિર્દોષ કન્યાકાના લોહી લોહાણ શબ્દને તે જોઈ શક્યો.
તેનો અર્વાદ ગભરાટના સ્વરૂપમાં પરિવર્તન પામી ગયો. અલંકારને
અદલે એક અબળા—ને તે પણ નિષ્પ્રાણ લોહીથી ખરડાયેલી અબ-
ળાને જોતાં તેને મ્હોટો કંપ થયો એ કંપની સાથે મૃતક પર મમતા
સ્ફુરી. દયાના અંકુર ફટકાં સોળ વર્ષની છતાંનાણુક બાંધાને લીધે
તેર-ચૌદ વર્ષની જણાતી મરેલી મોતીને તેણે જોઈ-ખૂબ ધરાઈને
જોઈ. ધામ અલંકારમાં પણ શબ્દની સુંદરતા તે કળી શક્યો. જે
છાતી મ્હોટા મુનિવરનું મન ચલિત કરે તે છાતીમાં મ્હોતનો છંડો
જામ તેણે જોયો. જામમાંથી નિકળેલા લોહીથી રંગાયેલા કપડાને
પણ તેણે જોયા. તેણે અનુમાન કર્યું કે: "આ ખીલતા પુષ્પને કોઈ
અધમનર ધાતકીએ ચુંથી નાખ્યું હોવું જોઈએ." કુદરતની ધડેલી
મેલક મુર્ચિને મારનાર મનુષ્યને તેણે નિર્દય રાક્ષસથી પણ અધિક
ક્રૂર માન્યો.

મોતીનો પછો નહાનો દેખાવ હોય, તે હજી સુધી કુમારિકા હશે એવો તેણે અનુમાન કર્યું. મહાત્માના શાપ કરતાં અધિક કારમા શાપ કુમારિકાના હોય છે એ બાબતનું તેને સ્મરણ થયું. સાથે સાથે તેને ખ્યાલ આવ્યો કે: “ આ કુમારિકા શાપે અવશ્ય એક દિવસ તેના અધમ સંહારકર્તા ખરાબ હાલે વિનાશ થશે? તેનું શાસ્ત્રિક ગ્રીધ સમગ્ર ચૂકશે! ” તેના દુષ્ટતા પૂર્ણ દેહની ખાખ હવામાં કયાય ઉપડી જશે! ”

મોતીની શું દરતાએ તેનું આત્મગત ઉદ્ધાર કાઢવા પ્રેર્યો.

“ હા પ્રભુ ! એક મધુરી મૂર્તિનો જગતમાં જન્મ શું આવી અધમ દશામાં ચગદાઇ મરવા માટેજ ! અહા ! આ મૂર્તિ કેવી સુંદર છે ! વિશ્વનિયંતા ! તારા રાજ્યમાં એક સુંદર મૂર્તિની આ દશા ! અરે ! આ નિર્દોષ સુકોમળ બાળાની છાતીમાં કઠોર શસ્ત્રનો કારમો ઘા થતાં તેને કેટલું સહન કરવું પડ્યું હશે ! તેનાં પ્રાણ એક સુંદરતમ શરીરનો ત્યાગ કરતાં કેટલા દુઝાયા હશે ! તેણે કેટલા તરફડીવા માર્યા હશે ! ઓ કર જગત ! એક મધુરી કલિકાને છુંદાયલી જોવા પહેલાં તારો પ્રલય કેમ ન થયો ? તારા આંખો એ બંધકર દ્રશ્ય કેમ જોઇ શકી ? હા, પણ તું શું કરે ? જ્યારે કૃપાળુ જણાતા કિરતારે પણ એ દુષ્ટ દ્રાવક હૃદય જોયું ત્યારે તું કયાં જાય ? ”

તેની આંખ આગળ જાણે કે મોતીના કુર અને નિર્દય ધાતકો તરવરવા લાગ્યા.

“ ઓ દુષ્ટ દાનવ આત્માઓ એક કોમળ કન્યાને તમારી કમકમાટી ભરી ક્રૂરતામાં છેદન બેદન કરનાર કસાઇઓ ! એક નિર્મળ નિર્દોષ બાળાના અળતા દીલના અસંખ્ય કારમા શાપો શું તમારા ઉપર નહિ ઉતરે એમ તમે માનો છો ? સુમ કુન્જોમાં નવરંગી કુસુમ સદનમાં સુધાથી સીંચેલા કુસુમ છે ઉપર સંપૂર્ણ કળાએ

ખીલેલા કુસુમ કરતાં અધિક એક કોમળ અને મધુરી કન્યાની હસા કરીને-માથો ફેર ગુળરીને-શું તમે મોજ વૈલવ અને આનંદમાં રહી શકશો ? કદી નહિ ? ધોર ધાતકીનું જીવન શું સુખમાં પસાર થાય ? સૂર્યદેવમાં શિતળતા સંભવે તોજ તમારા જાલીમ જીવન સુખની શ્યામાં સોડતાણે ! ધિક્કાર છે એવા દુષ્ટાત્માઓને કે જે આવા સુદર, મધુર, અને કોમળ કુલડાંને પોતાના કૂર ચરણ તળે ચગદી નાંખે છે ! મહાપ્રભુની માયારૂપ મનોહર મૂલ્યવાન મોતીને ફેડી નાખે છે ! ”

જાણે મોતી જીવંત છે એવો તેને જામ આવ્યો. છાતીમાં ઉડા ઉડા ઉતરી ગયલા કરાળ ધાની વેદનાથી તે અચેતનવત્ જણાય છે. એમ તેને લાગ્યું કારણ કે મોતીના મુખાર્વિન્દપર અનેરો પ્રકાશ જળહળી રહ્યો છે. અચેતનવત્ બનેલી, ધડીપળમાં નિષ્પ્રાણ બની જશે. એમ ધારીને શયતાને તેને અહિં લાવી જમીનમાં દાટી હશે. એવો તેને વિચાર આવ્યો ધણા ધીમા ધમકારાથી મોતીની છાતી રહેજી ઉંચી નીચી થાય છે એમ અંધારામાં જાણે કે તેણે જોયું. તત્કાળ તેણે મોતીના હાથને પોતાના હાથમાં પકડીને તેની નાડી જોવાનો પ્રકાર ચાલુ કર્યો. હાથની નાડી તેના જોવામાં આવી નહિ. તેણે શયનું શિર ઉંચક્યું. મોતીનું મસ્તક ચોમેર ઝુલવાં લાગ્યું. કંઠેના કટિા ખરી ગયો છે કિન્તુ બાહિકા બિચારી મરણાધિન થઇ ગઇ છે એવા દૃઢ નિશ્ચયપર તે આવ્યો. ક્ષણ પહેતાં ઉપજેલા વિચાર અસત્ય ઇર્ષા. તેણે શોકના નિઃશ્વાસપર નિઃશ્વાસ મૂક્યા. અકાળે કર-માયલી કુસુમકળીની સુંદરતા નિરખતાં તેની આખમાં સ્વાભાવિકજ આંસુ આવ્યા.

તે ઘણો દીક્ષગીર થયો પણ તેની એ દીક્ષગીરી શું કામની છે ? મોતી તો મ્હોતની તંદ્રામાં ઝુલે છે, કુપચ્છે પણ તેની એ તંદ્રા ઉડે તેમ નથી. વાહનોના નાદથી તે જાગે તેમ નથી. શાશ્વત શાંતિમાં મૃતેલી એ મોતીને જીવનપરથી જીવતપણે કાણુ જન્યત કરી શકે તેમ છે ? દીક્ષગીરીના દુઃખને ને અનુભવ કરે ને શું મોતીના મૃતદેહમાં પ્રાણનો સંચાર થાય તમ ?

તો પછી નિરાશા સિવાય અન્ય કંઈજ નથી. દીક્ષગીરી કે શોકના બેચાર આંસુઓ ખેરવીને ચૂપ રહેતુ એવો કુદરતનો કમ છે. દુઃખાત્રુના થોડાક બિન્દુઓ આંખેથી ટપકાવીને તે શાંત થયો. જગતા હૃદયે તેણે શયને પુનઃ પોટકામાં પેક કર્યું. તેમ ક્યાં પછી તે વિચારમાં પડી ગયો. “ હવે પોટકાનું શું કરવું ? ”

દુષ્ટ ખોદેલા ખાડામાં દાટવાનું તેને યુક્ત લાગ્યું નહિ. પોતાના નિવાસ સાથે લઇ જવામાં તેણે જોખમ જોયું. એને જંગલમાં રત્ન-જાતુ મુક્તાં એક ગુલાબી દેહને જંગલના જનનવરો ફાડી ખાય એ તેને મન અત્યંત કમકમાટી ઉપજાવે એવું લાગ્યું. ત્યારે કરવું શું ?

દીર્ઘ સમય પર્યંત વિચાર કર્યા પછી તેને એક વિચાર આગ્યો. ને તેણે મગજમાં તત્તન અમકારનો અનુભવ કર્યો. ક્ષણાંશમાં તેણે પોટકું ઉપાડ્યું, સ્કેષપર મુક્યું; ને તે ચાલતો થયો.

કાણુ જાણે આજરાત્રિએ શું ધાર્યું છે કે તેનો ઘણો અદ્વિભાગ એવશેષ છે. તથાપિ અંધકારનું જોર રહેજપણુ ઓછું થવા પામતું નથી. તે માણસ દીવાનના પાપના પોટકાને ઉંચકીને જે રસ્તે ચાલવા લાગ્યો તે રસ્તો એક શિવાલય તરફ જતો હોઇ, અને ને રસ્તો પોતાનો પરિચિત હોઇ ચાલવામાં તે ત્વરિત ગતિ વાપરી

રહ્યો છે. અદ્યપસમયમાં તે નિર્ધારિત સ્થાને આવ્યો. જ્યાં એક શિવાલય છે.

પણ ઘણાં જુના વખતનું એ શિવાલય હોય ઉપરનો થોડો ઘણો ભાગ નષ્ટ થયો છે. પ્વજનનું નામ નિશાન નથી. દુર્જડીના સિંગપર ધુળના થર જળી ગયા છે. મહાદેવના વાહનપર રજકણો ચઢી ગયા છે. શિવાલયનો અંતર્ભાગ ઘણો મલિન છે. શિવાલયની આવી સ્થિતિ જોતાં કદાચ એ કે કોઈ ભક્તજન ત્યાં આવતું હશે નહિ.

અને ત્યાં જય પણ કોણ ? જે સ્થાનમાં એ ખંડિયેર જેવું દેખાતું શિવાલય આવેલું છે. તે સ્થાન ધોર અરણ્યનો એક ભાગ હોય અસંત બીતિપ્રદ છે. મણિપુર ગામથી આસરે એ મહાવન દુર એ શિવાલય છે; તથાપિ તેટલે દુર પણ કોઈ નાગરિકજનો જવાની હિંમત કરી શકતું નથી. તેનું કારણ એ કે મણિપુર ગામની હદ પછી તરતજ જંગલ ઝુડી રહ્યું છે. હિંસક જનવરોની ત્રાસાપક ખૂબો વડે ત્યાંનું જંગલ ગાજી રહ્યું હોય ત્યાં ગ્રામજનોનાં પગલાં ક્યાંથી હોય શકે ?

તે માણસ પોટકાને લઈને શિવાલયની અંદર પ્રવેશ્યો.

શિવાલયમાં અંધકાર છે. કાચાપોચાના હાળ ગગડી જાય એવું તે ભયંકર લાગે છે. પણ તે શુરવીર હોય કંઈપણ ભય પાસ્યો નહિ. તેણે એજ શિવાલયમાં આગળ ઉપર એવાર વખત આવવાનું સાહસ કરેલું હોય ધોર રાત્રિના ધોર અંધકારમાં પણ ત્યાં રાત્રિ વિનાવવી એ તેને મન એક બાલક ખેલ જેવું હોય તેમ તેનો ચહેરો જોતાં દેખાય છે.

અંદર આવીને તેણે પોટકાને શિવાલયના એક ખૂણામાં મુક્યું. શિવાલયને દાર હોવાથી કોઈ હિંસક પણ અંદર પ્રવેશી શકશે નહિ,

અને તે બાલિકાના શબ્દો લક્ષણ કરવા પામશે નહિ એમ તેને લાગ્યું. પછી તે શિવાલય બહાર નિકળ્યોને દ્વાર બંધ કીધા.

વિશાળ મયદાનમાં આવીને તે ઉભો રહ્યો. અંધકાર એટલો બધો પ્રવર્તી રહ્યો છે કે ઘણે દુર સુધી તો શું, પરન્તુ પોતાથી માંત્ર બેચાર હાથજ દુર ઊભેલા મનુષ્યને પણ જોઇ શકાય નહિ એમ છે. તેણે આડી અવળી દૃષ્ટિ ફેંકી આંખો ખેંચીને તેણે જોયું. ક્રોધપણ માણસને પોતાની આજુબાજુ અભાવ છે એમ તેણે ધાર્યું.

ધીમે ધીમે પુર્વાકાશ લાલ થતું જણાતાં અંધકાર પોતાના અન્તની રાહ જોઇ રહ્યો. સૂર્યનારાયણના પુનિતકિરણને મરતકપર ચઢાવીને અંતર્યામિ થવાને આતુર બન્યો. શંગાલ, ફૂકડા, જંગલી શ્વાન ઇલાદિ પશુઓ જે રાત્રિની નિદ્રામાં શાંતપણે ધોરતા હતા તે જાગ્રત થવાને પોતાના અવાજથી રાત્રિની શાંતિનો કિર્ચિદંશે ભંગ કરવા પ્રયત્ન થયા.

પણ હજીયે પ્રભાતને જરાવાર છે. પેલો માણસ વિશાળ મયદાનમાં ઉભો રહીને કુદરતના સૌન્દર્યને, તિમિર વચ્ચે પણ જેવું તેવું જોઇ રહ્યો છે. ત્યાં તેને એકાએક વિચાર આવ્યો. ઉતાવળે પગલે તે શિવાલય નજીક આવ્યો ને ચોમેર એક દૃષ્ટિ ફેંકીને પછી શિવાલયની અંદર તેણે પ્રવેશ કર્યો.

પ્રકરણ ત્રીજું.

પ્રજનો પોકાર.

“ ફાંસે ફસેલા હોય છે, દુર્ગુણ અનેકાનેકના,
 “ દારૂતણાં દરીયે ફૂંખેલા હોય છે જે કહા !
 “ અંધા બનીને ફરજ વિસરે નરેશ જે પોતાતણી,
 “ એના અમલમાં રોકડી રૈયત પીડા પામે ઘણી ! ”

— મંગલ,

રમણિય પ્રભાત છે. દૈવીપ્રભા પૃથ્વીપર રેલાઇ રહી છે. પ્રભા
 તની જીવન પ્રેરક હવાનો મંદ સુસવાટ છે. દેવ મંદિરો અવાર
 રણકારથી ગાળે છે. વૃક્ષો અને છોડવાઓ, પત્રદારા મોતીના નાન્યુ
 દુઃખથી વેદનાદ શવિતા ઝાકળ બિન્દુરૂપ આસુઓ ટપડાવે છે.

મણિપુરના લોકો વાતો કરે છે.

“ જીલમ થયો ! શામળદાસ શેઠની એકની એક લાડકવાળી
 પુત્રી મોતીને રાત્રિમાં ક્રોધ ઉપાડી ગયું ! રાજમાં બહુ અંધેર ચાલે
 છે. દીવાનનો અસલ ત્રાસ છે. આંધળા રાજના રાજ્યમાં રહેવાથી
 ક્યે સમયે કવી સ્થિતિ થશે એ ભય રહે છે. દીવાનના જીલમની
 પરાકાષ્ટા થતી જાય છે; છતાં રાજની આંખો એ જોઇ શકતી નથી.
 અનેક કુમારિકાઓની પેઠે મોતી પણ દીવાનને આંગણે ગયલી હોવી
 જોઇએ. પ્રભુ ! પ્રભુ ! આવા ત્રાસદાયક અત્યાચાર ક્યાં સુધી ચાલશે ! ”

દુનિયા ઉપર અગવાળું જવાઇ રહ્યું છે ત્યારે એ સઘળા પ્રજનાં
 વદનપર અંધકાર જવાઇ રહ્યો છે. સુખપર ઝ્ઞાનિ અને શોક તરી

આવે છે. સવળાના હૃદયમાં સંતાપ જ્વાલા સળગે છે. લોકોના ગળામાં દીવગીરીના અભેદ પડેા જામી ગયા છે. દુઃખ-કુંચરના અમાપ ભાર નીચે મણિપુરની રૈયત જાણે કે કચરાઈ રહી છે. સારા મણિપુર માથે શોકનું સ્યામ વાદળ ઝંઝૂમી રહ્યું છે. તેનો આનન્દ હુંડાઈ ગયો છે. મણિપુરના પ્રત્યેક પ્રજા ગૃહાંગણે હાહાકાર મચેલો છે.

તે શામળદાસની શું સ્થિતિ છે? આજનો સૂર્ય એને માટે બળ બળતા અગ્નિનો બનેલો છે. “ મોતી ! મોતી ! ” બોલતો તે આંખમાંથી અવિરલ અશ્રુધાર વરસાવી રહ્યો છે. આ કાળેકેર અર્થવિનાર દુષ્ટ દીવાનજ છે. એમ તેનું માનવું છે. અર્જુનના માંડીવની તીણી અણીના ભોંકાટથી પણ વિશેષ વેદનાની આગમાં તેનો દેહ સળગે છે. મદાદુઃખની પ્રચંડ ભભકતી જ્વાલામાં, અગ્નિમાં પડતા ધૂનની પેઠે તે ચર ચર બળી રહ્યો છે.

પણ એ અસહ્ય સિતમની વેદના તેનાથી ઝાઝીવાર ન રહેવાઈ. ગામના લોકોને તેણે પોતાના ગૃહાંગણે નોતર્યા. વર્ષો થયા વરસી રહેલા દીવાનના ત્રાસનું તેણે બ્યાન કર્યું.

“ મણિપુરની રૈયત ! જુઓ. દીવાનના જુલ્મે આપણને ઘેરી લીધા છે. મારી-અરે ! આખા મણિપુરની મોતીના હરણથી આખું ગામ ધનધોર બન્યું છે- મારા હૃદયમાં તો ભયંકર ઉત્પાત ઉછળ્યો છે. તમારા અંતરમાં પણ એવો ઉત્પાત કેમ ન ઉછળે ? એક જ વિચાર તમાના હૈયામાં ભડકા જગાવે એવો છે. બોલો ! આ એકઠા થયલામાંથી કોઈ એકાદ પણ નિકળી શકશે કે જેની મા-બહેન કે પુત્રીની પવિત્રતા દીવાનની કઠોર હથેલી પર ન નાચી હોય ! જગત આખું કપી ઉઠે, આકાશ હાલી ઉઠે, પાતાળ પણ ધણ ધણ ધુળે

એવા ત્રાસ જનક પાપાચાર—રે પોતાનીજ મા, ખેન, દીકરી પર વરસાવતા અભાચાર જોવા છતાં હવે ક્યાં મુઠી મુંગા રહેશે ? પ્રજ્ઞની કન્યા દીવાનના દુષ્ટ ખાટકીખાનામાં ઉપડી જાય છે, તેમની પવિત્રતા ત્યાં જળાત્કારે લુટાય છે ! હાય ! મારા હૃદયના કટકા થઇ જાય છે.

પણ આપણે સ્વત્વ ખોયુ આપણામાં જડતાએ જડ ઘાલી, ન વર્ણવી શકાય એવા ઘેર સીતમને નીચા નેત્રે સહન કરવા જેટલી આપણામાં ભીરૂતા આવી, ને તેના પરિણામે આજકાલ એ નીચ, રુચતાન, પિશાચ દિવાનના ભુઃમે ભયંકર સ્વરૂપ ધાર્યું છે. પ્રજ્ઞની તેને પરવા નથી. રાજનને પોતાના પાપને જોવા જેટલી આંખ તથી એવો તેને સંતોષ છે. પ્રજ્ઞના જનમાલનો તે તરસ્યો જાન્યો છે. વ્યકિત્યારથી તે ખદબળી ઉઠ્યો છે. ભુદ્ધમના ઘેરા રંગથી તેનું અંગે અંગ ખરડાઇ રહ્યું છે. તેની આંખમાં ઘેરતમ અન્યાયની છારી વરી ગઈ છે તે વ્યકિત્ત્વ ગુમાવીને છકેલ થયો છે. આ સ્થીતીમાં હવે શું કરવું ? મારા અંતરમાં વેદના પ્રગટે છે ! કારણ કે માણુપુર નાશના કાંઠે ઉભું છે. પ્રજ્ઞની પ્રતિષ્ઠાના પાયા ડોલી પડ્યા છે. હવે તો ભુદ્ધમ રહામે પ્રખળ પોકાર ઉઠાવ્યેજ છૂટકો છે !”

શામળદાસના આ શબ્દોમાં ઉડી વેદનાનો ચિત્કાર છે. તે હજી વધુ બોલવાના વિચારમાં છે, ત્યાં એકવર્ગર્જમાંથી એક વૃદ્ધ પુરૂષ ઉભો થયો. ધણી ભુદ્ધના ભયાં સ્વરે બોલ્યો.

“ શામળદાસ શેકના શબ્દોએ મહારા મગજને ઉશ્કેરી મુક્યું છે. પણ હું શું કરું ? મારા ગાત્રો શીથિલ થઇ ગયા છે. તલ્વારની મુક પકડવા જેટલી શક્તિ મારા હાથમાં નથી, નહિતર એ ભયંકર રાક્ષસનું માયું હું એકજ ઝટકે ઉડાવી દેઉં, તેના રક્ત ભયાં આંતરડા

મારી હથેલીમાં મસળું; ને તેના હાડકાં બે પૈસે શેર વેચી નાખું; કારણ કે તે નર પિશાચ અનેક મોતીઓનું હરણ કરીને જીવંત જારી રીતે તેમની પવિત્રતા ચૂસી છે. રે હાય! મારી પુત્રી પણ હજી પાંચ દિવસ ઉપરજ તેના કલ્પનાનામાંથી શિયળને ગુમાવીને બહાર નિકળી છે. આખું ગામ જાણે છે કે પોતા ઉપર જીવંતનો ધોધ વરસી રહ્યો છે. એ ધોધને અટકાવવા એ સુવાનો! તૈયાર થાઓ! અને આજે-આ ક્ષણેજ એ જીવંતગારનું જડણું ધુળ ફાકતું કરી નાખવાનો યત્ન નિશ્ચય કરો. બોલો, આ એકઠા થયલામાંથી કોણ તૈયાર છે? પોતાની મા-બહેન-પુત્રી ઉપર ગુજરેલા અભાગ-રથી કેટલાને વેદના સળગે છે? ઉભા થાઓ, ખોખારો, છાતી મજબુત કરો, તૈયાર થાઓ, તમારા હાથેથી દીવાનનું ગળું દબાઈ જાય એ પળની હવે જરૂર છે!”

આટલું બોલીને તે વૃદ્ધ મેદની વચ્ચે ઉભો રહી ચોમેર દૃષ્ટિ ફેરવવા લાગ્યો. તેના હૃદયમાંથી ઝનુનના જવાળ ઉપર જવાળ આપ્યા. એ ઝનુનથી જીવંતને આંજી નાંખવા જોટલી તેના હાથેમાં અશક્તિ હાઈ; તેના કપાલમાંને ગળામાં દુઃખને દીલગીરી વ્યાપી રહી.

એકઠા મળેલા સઘળા ઉશ્કેરાઈ ગયા. દરેકની મા-બહેન-દીકરી કે પત્નીનું જીવન દીવાનના દુષ્ટ હાથે વડે કલંકિત થયેલું; તેથી બધા જીરસામાં આવી ગયા. એકંત્રિત અવાજે સર્વેએ જાહેર કર્યું.

“અમે તૈયાર છીએ. દીવાનના જીવંત સામે અમારો પોકાર છે. મોખરે ચાકનાર વીરને અમારો સહકાર છે.”

“ત્યારે ઉતાવળ કરો,—” શામળદાસ બોલ્યો: “ચાલો, હું મોખરે ચાલું છું. દીવાનના તમંચાની ગોળી બલે મ્હારી છાતીને વીંધી નાખે. મ્હારી મોતી જરૂર તેના મહેલમાં હશે; ને આપણી

ધાડથી એ નરાધમ મોતીને મુક્ત કરશે. ચાલો, એક પળનો પશુ વિલંબ ન કરો. આજ વર્ષો થયા એ નીચ રાક્ષસે આપણું લોહી પીધા છે. મોતીને નહિ આપે, તો એ કણ્ણેજ મ્હારા હાથોની વચ્ચે મુક્કીએ પિથાચની છાતીમાં પડશે, ને પછી તમે સધળા તૂટી પડી એ જીવમરારનો જન હવામાં ઉડાડી દેજો, ઉઠો! ઉઠો! વિલંબ ન કરો, મ્હારી મોતી મ્હને મેળવી આપો. મારી કુમળી કન્યાનું મ્હોં જોયા કલાકો વીતી ગયા છે ! ”

પશુ સૌ આગળ પગલાં ભરે તે પહેલાં એક બીજો વૃદ્ધ પુરૂષ બોલી ઉઠ્યો.

“ મારી સલાહ એવી છે કે દીવાનને ત્યાં જવા કરતાં અહિંથી સીધા કચેરીમાં જવું ને રાજ આગળ ફરિયાદ રજુ કરવી. ”

“પશુ રાજના કાન બહાર મારી ગયા છે. તેની આંખો દીવાનની કુદ નીતિના તેજથી અંજાઇ ગઇ છે. પછી આપણી ફરિયાદ ત્યાં કરવાથી શું લાભ ? ” સામળદાસ બોલ્યો.

“ મ્હને વિશ્વાસ છે—” એ વૃદ્ધ બોલ્યો ને તેણે ઉમેર્યું : “—કે મણિપુરની સધળી પ્રજાનો અવાજ રાજના કાનનાં તમરાં ઉઘાડી નાખશે. તેની આંખો ઉપર જામેલા પડળને ચીરી નાખશે. માટે પ્રથમ તો ત્યાંજ ચાલો. ને જો કદાચ આપણા પોકારને સાંભળવાની, કે આપણી દાદ આપવાની તે ખેદના નહિ કરે, તો પછી તાકેશું એ નરાધમ દીવાનનું નિશ્ચાન ! ”

આ સલાહ બહુાંને સારી લાગી. ને એકમતે નક્કી થયું કે “ અહિંથી સીધા પ્રથમ રાજના દરબારે જવું. દીવાનના જીવમતે પોકાર કરવો. ને એ પોકારની સાથે મોતી અને દીવાનના જનની આજણી કરવી. અને જો રાજ ભાન ભૂલે, કર્તવ્ય ચૂકે, આપણે

—પ્રજ્ઞાનો પોદાર ન સાંભળે તો પછી આપણે સંવેંએ, કાંડાનું
જેર અજમાવી મોતી અને દીવાનના જ્ઞાનને પ્રાપ્ત કરવા; ને પછી
વર્તવેલા કેરના બદલા તરીકે સધળાએ, એ નીચના નિષ્પ્રાણ
દેહની છાતીઉપર ફેલું ! ”

રવિકરણમાં પ્રખરતા છે. દીવસના ત્રણ પ્રહર વીતી ગયા
છે. ધગધગતા અંગારા વરસાવતો પ્રભાકર મણિપુરની પ્રજ્ઞાના
દીલને દહન કરી શકે નહિ એ હેતુથી પવન દેવ જરા જોરમા છે.
વાયુના સુસવાટથી ઉકળાટ કેંક શમે છે. પણ દીવાનના અસહ્ય
ત્રાસાગ્નિમાં દગ્ધ થયેલી એ પ્રજ્ઞાને વાયુની લહરિથી કે ઓછીજ
શાંતિ સાંપડે એમ છે ?

પ્રજ્ઞાનું એ ટોળું રાજ દરબારે ગયું. રાજ પોતાના ખુશામદ
ખોરોની સાથે શરાબના ઘેનમાં ઝુલી રહ્યો છે. દરબાર દારપરના
પ્રજ્ઞાના ડોલાદલે રાજના પહેલાં તેની પાસે ખેઠેલા સ્થાયી લોલુપોના
કાનને સતેજ કર્યા. ત્યાં તો દેવડી પરનો પહેરેગીર ઢોડતો ઢોડતો
આવ્યો ને રાજને ઉદ્દેશીને બોલ્યો :

“ બાપુ ! મામના લોડોનું આખું ટોળું બહાર ઉભું છે.
અંદર આવવા કહે છે. મને તો જાણે મ્હોટું બાંડ ઉઠ્યું હોય એમ
લાગે છે ! ”

ધોર ઘેનમાં ડોલાખાતી રાજની આંખો ફાટી મધ. “ હે !
શું કહે છે ? ” પહેરેગીરના શબ્દો રાજએ નિશાના નાદમાં પુરા
સાંભળ્યા નહિ, પણ તેના ખુશામદોએ બરાબર સાંભળ્યા એક
જણે રાજને સમજ પાડી :

કહે છે કે બહાર મામના લોડોનું ટોળું આવ્યું છે, ને આ-
પની દબુર આવવા માગે છે. ”

હજી તો આમ વાત થઇ રહી છે ત્યાં જોરમાં આપેલું પ્રજનનું ટોળું રાજને ઘેરી વળ્યું. આ ઓચિંતો હુમલો જોઇને રાજ ગભરાઇ ગયો.

“ મારા દરબારમાં પ્રજાનો આ હલેલો શું ! ”

ટોળાના મોખરે ચાલેલો શામળદાસ રાજની ધાતી સદામે ઉભો રહ્યો. ને બોલ્યો.

“ રાજન્ ! હવે ક્યાં સુધી ઉઘ્યા કરશો ? છતી આંખોએ અંધા ક્યા સુધી રહેશે ! શરાબના નિશામાં ક્યાં મુઠ્ઠી ચકચુર બનશે ? રાજતાજના આગામી વિનાશના કડાકા સંભળાય છે. દીવાનના પાપની હવે પરાકાષ્ટા થાય છે. તમારી ચેતનાં ક્યાં ચાલી ગઇ છે ? રાજકર્તાના ધર્મને ક્યાં ધક્કેલી દીધો છે ? આજ વર્ષે થયા તમારો દીવાન-કૃપાપાળ દીવાન પ્રજાની પુત્રીઓ પર તરાપ મારી રહ્યો છે. વ્યભિચારના વિકાર સાગરમાં તે ઝોંટા ખાતો બુલે છે. તમારી આંખોમાં તે ધુળ છાંટી રહ્યો છે. અમારી માલ-મિલકત તેની તીજોરીમાં ચાલી ગઇ છે. અમારા ગળાની નસો તેની બુદ્ધી છરી વડે કપાઇ રહી છે. અમારાથી હવે એ વેદના સહન નથી થતી. મથિપુરની સમસ્ત પ્રજાનો એ દીવાનના ત્રાસ સામે પોકાર છે. પ્રજાનો પોકાર તમારી આંખોમાં દીવા પ્રકટાવશે તોજ રાજનો ઉદ્ધાર છે. દિવસે દિવસે ત્રાસનાં તાંતણાં વધુને વધુ લંબાતા ગય છે. એ તાંતણા અમારા કંઠની આસપાસ ફળીવળી મ્હોતના પંજમાં જાણે કે ધમડી જતા હોય એમ અનુભવાય છે. રાજ ! આંખ ઉઘાડો, મુંઝાવણી મતીને સતેજ કરો. દારૂના શિશા તોડી ફેંડી ફેંકી દો. હુકમની ચલમ કચરી નાંખો. અશીલુના અંજન ધોઇ નાંખો. ઉંધ ઉરાડો. હૃદય દારૂ ખોલો. આજ સુધી અમારા પર જેજે બુલમ વરત્યો છે તેની એક છાંટભર પણ તમને ખબર પડી છે ! ક્યાંથી પડે ? તમારી આંખે,

એ પાપીના હાથે પાટા બાંધાયા છે. તમારી શુદ્ધિ ઉપર દારૂના કેફના તોળાં વસાયા છે. તમારા કાનમાં હુકાના ધુમાડાના મેલ ભરાયા છે. તમારૂં રાજતેજ એ દુષ્ટ દીવાને લુંટી લીધું છે. આવી સ્થિતિમાં પ્રજ્ઞની શું દશા છે તેનો ખ્યાલ તમને ક્યાંથી હોય ? તમને ફરી વળેલી તમારી આ પ્રજ્ઞમાંથી એક પણ એવો નહિ નિકળે કે જેની—હાય ! જેની મા—બહેન કે દીકરીનાં જીવન એ દીવાને કલગીત ન કર્યા હોય ! ધરતી ધસી પડે એવા કમકમાટી ભર્યા એ ત્રાસ રહામે આજ પર્વત તમારી રાંકડી પ્રજ્ઞએ કશો પણ પોકાર કર્યો નથી. પણ હવે તો ત્રાસ અનહદ થયો છે. દરરોજ પ્રજ્ઞની પુત્રીઓને તે નર પિશાચના સોળતીઓ તેના ખાટકીખાનામાં ઉપાડી ભય છે. ત્યાં પ્રજ્ઞની પુત્રીઓની પવિત્રતા ઉપર પ્રહાર થાય છે. અમારા ક્લેશ કપાઈ રહ્યા છે. આટ આટલો અમારી ઉપર ત્રાસ વરસી રહ્યો છે, છતાં તમને શરમાવા જેવું છે કે તે જુદમગાર તમારો માનીતો અરે !—તમારી જમણી ભુજ જેમ મનાઈ રહ્યો છે. રાજવી ! શું ? હું ? ગઈ રાત્રે મહારી પોતાની પુત્રી પણ મહારા મકાનમાંથી ઉપડી ગઈ છે; મહારી કુમળી કન્યાનું કૌમાર્ય—

“ આંખે અંધારા આવવા જેવું થવાથી આંખો દાખીને તેણે વધારે બોલવા માંડ્યું ! ” એ કસાઈ ધાતકો રાક્ષસે છેદી નાંખ્યું હશે !

કહો કહો, આ ધર્મ ભૂલેલા રાજ ! શું આ ઓછો સીતમ છે ! આજ આ એકલા થયલા સંધ્યાના અંતરમાં લાલ પ્રકટી છે. એ લાલને શમાવો યાતો એ લાલની પ્રચંડ જ્વાળાઓ ગગન ગામી ચવાઈ ઓ દારૂ દીવાના રાજ ! હવે કંઈ વેદના પ્રગટે છે ? રે ? તમારીજ પુત્રી ઉપર અત્યાચાર ગુજરતો હોય તો ? હા, તો તમારૂં લોહી ઉકળી આવે, તમારા રૂવા ઉભા થાય, બુદ્ધમગાર, છાતીને

ચારી નાખવા તમારો હાથ તલ્લવારની મુઠ પર જાય;—તો પછી તમે અમારા રાજા છો. પ્રગ્નની પુત્રીઓ એ તમારી જ પુત્રીઓ છે. એ પુત્રીઓને તમારો કૃપામાન્ય બનેલો દુષ્ટ દીવાન ધોળે દીવસે પાપમાલ કરે; છતાં તમને જરાય પણ અરેરાટી કેમ નથી થતી ?

આજે અમારાં દીલ ઉફકેરાયા છે. આત્મ બળનું તેજ પ્રકટ થું છે. કેં દૈવી શક્તિનો સંચાર થયો છે. અમારી ડગમગતી પ્રતિધાને ટકાવવા, વરસેલા સીતમના વરસાદનું કટુકળ આપવા અમારો દૃઢ નિશ્ચય થયો છે. ભલે એ પાપીના બંદૂકની ગોળાઓ અમારી છાતીઓ વીધી નાખે. ભલે તેની કાતિલ કટાર અમારા ગળા રેંસી નાખે એની તીવ્રત તલ્લવાર ભલે અમારા ડોકાં ઉડાડી દે. એ દૈત્યના દેહના અમે કટકા થયલા જોવા માગીએ છીએ. અમારી દાદ સાંભળી તે દુષ્ટને તેના ભયંકર પાપના પરિણામમાં ફાંસીએ ચઢાવો, અમારી આખોના તેજ વન્યે તેને કકળતો પાપી આત્મા હવામાં ભળી જાય એવી ધોરતમ શિક્ષા કરો નહિતર આજ સુધી નિર્માલ્ય રહેલા અમે—હવે તૂટનમાં આવી ગયા છીએ, અમારા હાથથી એ પાપીનો નાશ કરીશું. તેના શબને મણિપુરની શેરીએ શેરીએ ધસડીને તેના પાપનો અમે બદના આપીશું. એટલું કરવા જતાં ચાલ્યો તો અમારા સઘળાનાં શિરનો કતલ થાય અગર તો એ અધમ પણ અમારા દેખતા ધુળ ફાકતો થાય. અમે ફના થશું અગર એને ફના કરીશું ને ત્યાર પછીજ અમારા ઉછળતા હૈયા હૃદા ખેસશે. બોલો, રાજા ! અમને શું જવાબ આપો છો ?

દુઃખથી પીડાતા શામળદાસે આ પ્રમાણે ઉદ્દગાર કાઢ્યા તેના એકે એક શબ્દની તમતમતી તીખાશ, કર્તવ્ય ભૂલેલા રાજાના કર્ણમાં રેડાઈ. તેના કાનના તમરા ઉઘડી ગયા. તેની આંખો પર

જામેશા ઘાડા પડ ચીરાઈ ગયા. બુદ્ધિ તિગ્નેરીને વસાયલા તાળા વગર ફેરવીએ ખુદશી ગયા. તેની મૂઢતા મળી ગઈ. કેદના અતિશય પાણીનું અવસાન થયું. દારૂ વિશ્વાસમાં દળાઈ ગયલું રાજતેજ ઝરહણ્યું. પ્રજાના ધેરાએ તેને નવજીવન અર્પ્યું. બીજા શબ્દોમાં આવેખીએ તેા એ રાજાના સ્વભાવનું સ્તુત્ય પરિવર્તન થઈ ગયું. ઉન્હા ઉમળકાથી તે હોઠો થઈ ગયો ને બોલ્યો:

પ્રજાજનો ! શાંત થાઓ. અકળાઓ નહિ. હું તમારા પોકાર ને વધાવતાની સાથે આજ સુધી ભોગવેલા અંધાપા માટે હાથ જોડી ક્ષમા યાચું છું ! ’

અહા ! કેવા પુનિત શબ્દો ! પ્રજાની પાસે પોતે કરેલા મંભીર ગુન્હાની મારી માગવાની વૃત્તિ, એક રાજ્યકર્તામાં ઉત્તમ થાય તેા પ્રજાનાં હૃદયો એ રાજકર્તાના ચરણમાં અવરય નમી પડે. માર માર કરતી આવેલી પ્રજાની તરફ એ રાજાએ બે હાથ જોડ્યા કેાની મગદૂર કે એ નમી પડેલા રાજાને ધિઃકારવાનુંકોઈ તૈયાર થાય ! રાજાના શબ્દોએ પ્રજાનાં હૃદયમાં શાંતિ રેડી. બળતી લાલ્લનું કૈંક શાન્તવન થયું. આખું ટોળું જમીન પર બેસી ગયું રાજા સુંદરસિંહ પોતાની જગ્યાએ ઉભો રહ્યો પ્રજાના હૃદયના લાગેને ઉકેલતો સુંદરસિંહ શુભદ્રા અવાજે બોલ્યો.

“ એક ઉદ્ધમાં ધેરતાં રાજાની નિતિના પડળ આજની ધન્ય ઘડીએ ચાંગાઈ ગયા છે. તમારા ઉપર વાપરેલા સિતમનો હું એ નીચતે જરૂર ખદ્દો આપીશ. તમારી દુઃખજરી વેદના સાંભળીને મારું હૃદય ખાળી રહ્યું છે. પ્રજાનું રક્ષણ કરવાના ધર્મને હું બુલી ગયો, નાદાન નર વર્ગનું હું રમકડું બની ગયો; તેથી તેઓ મને—તમારા અંધ રાજાને જેમ આવે તેમ નચાવીને તમને પીડવા લાગ્યો. મારી

ફરજ આજ પર્યંત મેં ન બળવી એ માટે મને વારાવાર પશ્ચાન્નાપ થયો છે. પરિતાપના પાદક્રમાં મહારા અંગે દદન થાય છે. એ નર પિશાચના પાપનો બદલો હું હમણાંજ તેને આપુ છું...પણ, હા, પણ-મહારા પ્યારા પ્રજનજનો ! મહારા પાપની શું મને ક્ષમા નહિ કરો ! ”

“ ક્ષમા છે, ક્ષમા છે, મહારાજ ! તમારી પ્રજા તરફથી સંપુર્ણ ક્ષમા છે. એ દુષ્ટ દીવાનને દેહાંત દાંડ આપી અમારા બળતા હૃદયને શાંત કરો. ”

સંધ્યા સાથે બોલી ઉઠ્યા.

તે દરબારગઢ ગાજી રહ્યો.

...હા ! . તે આશું ! ટોળા વચ્ચે યઇને મહારાજના મહેલ તરફ કોણુ જાય છે ? રાજની ગાદી પાસે ઉપસ્થિત થવાની ઇચ્છાથી માણસોના હાથપગને પોતાના પગલા નીચે ચગદી નાખવા જેટલા બેદરકાર તે કોણુ છે ? સફેદ ઝખ્ખા નીચે ઉછળતી એ ટાની છાતી છે ? આખા દરબારગઢને માપી લેતી એ ટાની દૃષ્ટિ છે ! કન્ઝરપર કાટકી રહેલી તદ્દવારની ઉજ્જવળ મુકપર રહેલો એ કાનો હાથ છે ! ભવ્ય કપાળવાળી, ક્રોધના કિરણથી ભરંકર દેખાતી મુખાકૃતિવાળી, વિશાળને અંગાર ખેરવતા કાલનેત્રોવાળી. લીંબુ ફરી રહે એની ભરાવાદાર મુઠવાળી, કાળા જેમ જેવા દ દીના થોભીયાવાળી, રૂંટપુટ અંગોવાળી, એવી કઇ વ્યક્તિ ટોળાને વીંધતી અત્યંત નિડરપંથુ, રાજ-પ્રજાને સ્થંભિત કરતી રાજગાદી તરફ ધસી રહી છે

પ્રકરણ ચોથું.

“પવિત્ર પ્રણય.”

“તલભર છાંટ નથી, વિષયના પંકની જે પ્રેમમાં,—
 “કૃમતિ કીચડનો અંશ પણ, મુદ્દલ નથી જે પ્રેમમાં;
 “એ શુદ્ધ, સુંદર, રમ્ય, નિર્મળ પ્રેમ જે અંતર ઝરે,
 “એ પ્રેમધેણી વિમળ અંતર ચરણ દેવો શિરધરે!”

મંગલ.

બાગ ન્હાનો તોય રમ્પદિવાન છે. બટ્ટમોગરાના સુંદર કુલો, ચમ્પાની હસતી કળીઓ, ગુલાબની ખિલતી પાંખડીઓ, કરણના સુવાસિત કુસુમો, જાંબ-જીંદના પ્રકુક્ષિત પુષ્પો,—આ બધાથી બાગની સુંદરતા અપાર છે. કુસુમરસ ચૂંચના પટપટોના ગુંજનથી બાગ ગર્જિત છે. આમ તરૂની શાખામાં ધૂપાયલી મેનાઓના કર્ણપ્રિય નાદથી ખ્વનિત છે. મધ્યમાં ફેરમાં ઉડતા પુવારાથી વેષિત છે. કુસુમ છોડની ન્હાની ન્હાની બિજા બિજા આકારની જળપૂરિત ક્યારીઓથી અલંકૃત છે. રંગ બે રંગી પત્રો, પુષ્પો કાષ્ઠ શુષ્ક, તો કોઈ તાજા અને સુંદર—જમીનપર પથરાયલા હોઈ; નંદનવનની નયનરંજન ન્હાની શી વાટિકાનો જાણે કે ભાસ આપે છે.

શરદ્તસવના હાસ્યથી રંજાયલા સૂર્યભિન્નો આનંદપૂર્વક બાગમાં પેડા. પ્રભાકરની પ્રભાતની આહલાદક પ્રભા પૃથ્વી ક્ષેત્રપર વિસ્તરી ન્હી કે બાગમાંના સૂર્યમુખી સુમનો સૂર્ય સન્મુખ-પૂર્વોક્ષા તરફ જોઈ રહ્યા. તે પળે એક મધુર બાલિકાના તુપુરનો રણુકાર બાગના

દારમાંથી અંદર પેઠા દ્રાક્ષના મંડપની નીચે એ બાલિકા આવી
ઉભી રહીને બાગનું નેત્રપ્રિય સૌન્દર્ય જોવાય તેટલું તે જોવા લાગી.

તે બાલિકાનું વય બાર વરસનું હતું. તેના સૌન્દર્યનું વિસ્તૃત
વર્ણન કરવા બેસીએ તો કાગળના કારખાનાઓ પુરા પાડી શકે
નહિ; શાહીના બનાવનારાઓ તો ખાહ પોકારી જાય; ને ટાંક કે
ચેન્સિસ પુરી પાડનારાઓ અન્તે હાથ ખ ખેરે!...કેટલાક વાંચનારા-
ઓને તેમની આંખો, આ લીટીઓ ઉટેલીને અતિશયોક્તિનો આરોપ
મુકવા પ્રેરણા કરશે, પરંતુ તેના આરોપને અહિં સ્થાન નથી. તેની
સુંદરતા એટલી બધી છે કે સ્વર્ગની અપ્સરાઓ રાત્રિદિવસ તેને
નિરખવા માટે આકાશમાં ડોકીયા કરી રહે છે!

અનિવરાજ તેની અમરવેશના કુલના રંગ જેવી સારિકાની
કિનાર સાથે ભરતી કરી, આછા આસમાની રંગની ચોળીમાં કેદ
થયેલા તેના અર્ધ વિકસિત સ્તનોને સ્પર્શવા તોફાન મચાવી રહ્યો
છે. નર્વાવિકસિત વિવિધરંગીય પુષ્પોની એકત્રિત સુવાસ, તેના મગ-
જને તર કરી રહી છે. આસપાસના છોડવાઓ, પવનની હૃદયથી
નીચાવળીને તેને નમન કરી રહ્યા છે દ્રાક્ષની લૂમો, તેના મનોહર મુખમાં
સ્થાન પામવાનું અહોભાગ્ય પ્રાપ્ત કરવાની આતુરતાને ધરતી લટકી
રહી છે. સફેદ વાદળીઓ તેના સ્વર્ગ સુદર વદન ચદ્રને નિરખવાનો
ઈર્ષ્યારો લઈ બેઠી હોય તેમ, બાલિકાની દેહલતાને જોઈ જતા રવિ
દેવની આડે આવીને ઉભી રહે છે; પશુ ખીછજ પળે એ વાદળીઓને
હઠાવીને બાનુનારાયણ એકદમ એ બાલિકાની દેહલતાપર, લતામં-
ડપને વીંધીને પશુ પોતાની દૃષ્ટિ-કિરણ-ફેંકી દે છે!

આકાશમાં ચાલી રહેલી વાદળીઓ અને રવિ દેવ વચ્ચેના

આ યુદ્ધ તરફ એ બાલિકાની દષ્ટિ ગઇ. સખળ સામે નિર્જળ ક્યાંય ટકી શક્યા હોય એવું સાંભળ્યું છે ? સૂર્યદેવની અગાધ શક્તિથી અંબાને સધળી વાદળાઓ કાણુ બાણે ક્યાં અદસ્ય થઇ ગઇ કે બાલિકાની નિર્ભય આંખો એને જોઇ શકી નહિ. બાલિકાની દષ્ટિ-મર્યાદામાં બાનુદેવ રમી રહ્યા.

થોડીવારે પરમાત્માના રમ્ય, મનોહર બગીચાનાં સુંદર ફુલ જેવી એ બાલિકાની નિર્ભય દષ્ટિ નીચી નમી. તેના નિર્દોષ જીવનમાં એક ચિત્ત ચોર કનૈયા મસ્તી જગાવી રહ્યો. તેની હૃદય ભગ્નમયર વિશુદ્ધ સ્નેહના છાંટણાએ દેખા દીધી. કનૈયાની મધુરી મોરલીના નાદે ગોપીનાં હૃદય પુલકિત થાય તેમ તે પોતાના કનૈયાના સ્મૃતિ નાદથી બાણે કે પુલકિત બની.

કાચલના કુહૂની સાથે તેના કર્ણુ પ્રદેશ પર અંસીનો ધ્વનિ આચડ્યો.

“કુન્દ !”

બાલિકા ચમકી અને પોતાના કનૈયાના સુંદર હાસ્યનો પ્રકાશ તેના તરલ નયનો પર પડ્યો.

“પ-ધા-ર્યા !” બાલિકાની જીભા-સુધારસની સરિતામાંથી ત્રણ સુધા બિન્દુ કનૈયાના કાનમાં રેડાયા.

એકબીજાનાં નેત્રો અંતઃકરણને બેટ્યા. બાલિકાની દષ્ટિએ તેના કનૈયાને મોહમાં બુલાવ્યો.

“કુન્દ ! હું અત્યારે ગામમાં ફરવા ગયો હતો; ને મેં ગામના લોકોને દુઃખી જોયા.”

“દુઃખી ?”

“હા !” મસ્ત કર્નૈયાએ કહ્યું: “તને મણિપુરમાં શું શું થાય છે તેની જરાયપણ ખબર છે ?”

“મણિપુરમાં શું શું થાય છે તેની ?” કુન્દલતા કામળ સ્વરે બોલી: “કનક ! મેં મણિપુર જોયું નથી. ઘર અને વાડી સિવાય હું ક્યાંય એક મિનિટ પણ વિતાવવા જતી નથી પણ—” તેના અવાજમાં મૃદુતા આવી: “મારું મણિપુર તમે. તમારા મણિપુરને તમે જુઓ.”

“તું મને જોઈશ, કુન્દ !” કનક હસીને બોલ્યો.

“હા, ને બને તો—” કુન્દના કપાળમાં શરમની રેખા ચળકી: “જાંદગીભર !”

કુન્દલતાએ પોતાની કાળી આંખોથી કનકનું આશ્ચર્ય નિહાળ્યું. વદન ઉપર હાસ્ય વિશરયું. એ હાસ્ય કનકને જાણે કંઈ રહ્યું.

“હા.”

“કુન્દ !” ઘણાં શાંત અવાજે કનક બોલ્યો: “આપણને પરમાત્માએ એક બીજને જાંદગીભર જેવા મારે ક્યાં ધડયા છે ?”

“કેમ ?” કુન્દલતાએ ગંભીરતાથી પૂછ્યું: “તારે પરમાત્માએ કેવા ધડયા છે ?”

“તું હજી બાળક છે.” કનકનો અવાજ સંસ્કારી હતો: “તને ખબર નથી કે આપણાં આ તોફાનની પાછળ શું દુઃખ રહ્યાં છે ?”

“કેમ હું બાળક છું તે મોટી નહિ થાઉં ? મોટી ચઇશ પછી તમારી સાથેજ—” કુન્દ લાલચોળ બની: “પર-શ્ચી-શ.”

“કનક, નિર્દોષ કુન્દ પ્રતિ આકર્ષાયો. તેના નયનમાં સંસ્કાર

અંજન અંજનું: “ એમ બની શકશે ? ”

“ કેમ નહિ ? ” કુન્દ બોલી: “ હા ! પણ જો તમને હું ન મમતી હોઉં તો ન બને ! ”

નિર્દોષ બાલિકાના અંતરૂના ઉંડાણને માપતો કનક બોલ્યો:

“ મારા સ્નેહમાં શંકા કરે છે ? તું મને નથી મમતી એમ તને લાગે છે ? ”

“ ત્યારે હું તમને કેમ ન પરણી શકું ? ” કુન્દલતાએ અવાજમાં મદમસ્ત ટકોર ભરી કનકને પૂછ્યું.

કનકદેવે આ નિર્દોષ કુમારિકાનું આકર્ષક સ્વરૂપ નજર આગળ જોયું. તેજપાળે કુન્દલતાએ પોતાના કનૈયા ઉપર પોતાનું સામ્રાજ્ય પ્રસરતું નિહાળ્યું: ઉભય કલ્પનાના મધુર પ્રદેશમાં ધ્રુમવા લાગ્યા. બંનેના દીલમાંનું સહમગ્ય એવી ગુપ્ત લાગણીના પડછંદા પડ્યા. તે એ સ્થિતિમાં બંને જણાંએ થોડીપણ મોંત સેચ્યું.

વિચાર વમળમાં લપસીને કનકદેવે બહુ બહુ મગજ કસી જોયું, પણ કુન્દ તેની થાય એમ તે કદબી શક્યો નહિ. વળી તે વધુ વિચાર કરવા લાગ્યો. વિચાર નિદ્રાનાં ઝોલામાં ઝુલતા પ્રિયજનની ગંભીર મુખમુદ્રા જોવાનો મધુર દવાવો કુન્દ-તા ચાખવા લાગી. રમ્ય બાજા આનંદોમાં મીઠાતી કુન્દની આસપાસ નિર્દોષ વાતાવરણ ફરી વળ્યું !

કુલને તેનો રંગ અને સુગંધી પદ્મટવાનું કહેવું એ મિથ્યા છે, ચન્દ્ર મિલનના ઉત્સુક રત્નાકરને પૂર્ણીમાની મધ્યરાત્રે પોતાના મોખ્ખા ગર્જવાની મના કરવી એ હાસ્યાર્પદ છે, વનરાજને તેના શિકારી સ્હામેથી ન્હાસી જવની કાપરતા બતાવવી જેટલી અશાસ્ત્ર છે, તેટલું

જ અશક્ય કુન્દલનાને પોતાની પત્ની બનાવવાનું કનકને ભાસ્કું નિરાશાની ઉડી ખીણમાં તેનું એક પગલું નમ્યું, ને ત્યાં- ‘ શુદ્ધ પ્રેમ શૃંગ્ખલામાં જકડાયલા પ્રેમિક-પ્રેમિકાને કદી પણ પ્રભુ વિખુટા પાડતા નથી । ” એવી અગમ્ય આકાશવાણી તેના કાનપર પડી. તેની વિચાર નંદ્રા ઉડી ગઇ. નૈરાશ્યનું નાવ ઊત્તર ભિન્ન થઇ ગયું ઉદાસીનતા ઉડી ગઇ ને તેને રચાને કુન્દલા કનૈયાના વદન ઉપર હર્ષ અને ઉત્સાહ રહ્યો.

“ કનકદેવ ! ” કુન્દલતાનો ધણેજ ગળ્યો, સુદર, કેમજી અવાજ સંભળાયો ને કનકનાં નયનો બાલાનાં નયનોને મળ્યા.

“ કેમ ? ” તે કુન્દલી અતિ નિકટ જઇ ઉભો : “ શું ? ”

“ અભાર સુધી મુંગા કેમ હતા ? ” બાલિકા બોલી.

“ તારા સવાલના વિચારમાં પડ્યો હતો ! ” કનક બોલ્યો.

“ મારો કયો સવાલ ? ”

કનકદેવે કુન્દને તેના કર પકડીને વધારે પાસે બેસીને બોલ્યો :

“ કેમ ? ભુલી ગઈ ? ” ત્યારે હું તમને કેમ ન પરણી શકું ? ” એ તારો સવાલ નથી ? ”

“ હા હા. ” કુન્દલતાએ પોતાનો એક હાથ કનકના કંઠમાં પરોવતાં બોલી : “ એ મારો સવાલ છે. તેનો શું ઉત્તર ? ”

“ કહું તું માનીશ ? ” કનક બોલ્યો : “ તું મારા દેહનું દીવ, મારા પ્રાણનું પોષણ, મારા આત્માની શક્તિમાન પૈથ..... ”

“ ઓ...હો!...હો!...! ” પોતાની સ્તુતિના વાક્યની વચ્ચે

કુન્દ બોલીને ખડખડાટ હસી પડી. પામણની પેઠે હસવામાં પણ સ્નેહીઓને કંઈ મીઠો આનંદ મળે છે !

“કેમ હસી?” એક હાથે ધીમેથી કુન્દનું ચીથુક ઊંચું કરતાં કનક બોલ્યો:

“મારા સવાલનો જવાબ આપવા જતાં, તહમે તો ક્યાંના ક્યાં ચડી ગયા !” કુન્દ હસીને બોલી:

“ક્યાં ચડી ગયા ?” કનકની આંખ જરા કઠોર બની. કુન્દે તે જોયું પણ જાણી જોઈને તે ન જોયું કર્યું. તેણે ફરીવાર દીર્ઘ સમય સુધી મધુર રણકારવાળું હાસ્ય કર્યું.

“ચાલો, જી, સવાલનો જવાબ શું આપો છો ?”

“પણ તું સાંભળે છે ક્યાં ? મારા વાક્યની વચ્ચેમાં ખડખડ...”

“હવે નહિ હસું, હો કનક !” કુન્દ જરા ત્રાંસી ડોક કરતાં બોલી: “આપો જવાબ ! હું તમને કેમ ન પરણી શકું ?”

“જે પ્રેમદેવની કૃપા, તે કુદરતની અમિદષ્ટિ હશે તો તું મને પરણી શકીશ—અને જરૂર પરણી શકીશ !” એમ બોલીને કનૈયાએ પ્રેમધેલી ગોપીના બાલ પ્રદેશમાં એક ચુંબન કર્યું: એ ચુંબન મધુર, અને નિર્વિકારી હતું.

“કુન્દ !” કનક બોલ્યો. તેના અવાજમાં દીલગીરી લખા—
“તને એક વાત કહેવાની હું ભૂલી ગયો.”

“શું ! કુન્દે કનકથી અળગા થઈ કહ્યું: “હવે કહો !”

“હું આવતી દાલે મારા મિત્રને લાંબાકારગામ જવાનો છું.”
કુન્કને માથે વિજળી તૂટી પડી હોય તેવું લાગ્યું.

“સાચું કહો છો?” તેની આંખે આંસુ ટપકાવ્યાં.

આંસુ-દર્દમય આંસુથી તેના ગુલાબીગાલ પલળી ગયા. કનક મમતાળુ હોઇ, કુન્દના કકળતા આંસુથી ઘણું દુઃખ પામ્યો. એ દુઃખમાં તેણે પણ આંસુ ટપકાવ્યાં. તે કમ્પતા અવાજે બોલ્યો.

“કુન્દ! મ્હારી પ્રેમમયી કુન્દ! શામાટે આંસુ ખેરવે છે?”

“ભારે શું કરે?” સારીના છેડાવતી આંસુ લુછતી કુસ્કાખાતી કુન્દ બોલી: “તમે જાઓને પછી મારે આ બાગમાં કેની સાથે વાત કરવાનું?”

“તને એમ હોય તો હું ન જાઉં, કુન્દ!” મળમળા અવાજે કનક બોલ્યો.

“ન જાઓ!” કુન્દ રડતી બોલી.

“ભારે નહિ જાઉં,”- કનક બોલ્યો: “ચાલ, છાની રહી જતો!”

“તમે નહિ જાઓ? સાચું કહો છો?” કુન્દ શંકિતરવે બોલી.

“હવે નહિ જાઉં!” કનક બોલ્યો: “પાંચ મીનિટ પહેલાં હું જવાના વિચારમાં હતો.”

કુન્દના આંસુ સુકાઇ ગયા. તેની વેદનાના ચિત્કાર શમી ગયા. તેની છાતીના ધબકારા શાંત થયા. ગ્લાનિ, દુઃખ, શોકના કાળા પડદા તળે આવી ગયેલા કુન્દનો વદન સૂર્ય આનંદના આકાશમાં રમવા લાગ્યો. આંસુથી પલળેલા ગાલમાં કેં ઝોરજ બબક આવી. તેની બકુટિમાં પ્રિયજનને આકર્ષવાની મોહક, સુંદર તેજસ્વી શક્તિના ઝાળા પડ્યા,

પોતાની પ્રેમિકાને નમન કરવામાં દેવતાઓય જીવનનું સાર્થક

માને એમ કનકને લાગ્યું. તેને મન એ એક એવી બાલા ગણામ કે જેના નયનો સાથે પોતાનાં નયનો મીલાવવાના લ્હાવા પાસે ત્રિલોકનું મહારાજ્ય પણ કશી ગણતરીમાં ન આવે વિશુદ્ધ રત્નેહના ઘેરા રંગથી રંગાયલી કુન્દ કળીના આલ્લાદક સુમધુર આનંદ ઉપર આનંદના ચળકતા કિરણો કનકેવે જોયા.

નિર્દોષભાવે કુન્દ બોલી:

“ મને શામાટે રડાવી, કનક ! ” તે હસી. હાસ્યમાં પ્રણયનો સુમધુર રણકાર ગાળ્યો. ને તેની સાથે તેના કુમળા કરનો ખીટો તમાચો કનકના ગાલ પર પડ્યો.

“ કુન્દ ! આટલામાં આયનો મળશે ? ” હસતો કનક બોલ્યો.

“ આયનો ? ” કુન્દ ચમકી: “ આયનાનું શું કામ છે ? ”

“ કામ છે. ” જરા હસીને કનકે ઉમેર્યું: “ મહારી કુન્દના તમાચાથી મારો ગાલ કેટલો સુથ ગયો એ જોવું છે ! ”

ઉભય હસી પડ્યા. કનકની કલ્પનાએ કુન્દલતાને ખીજો તમાચો કનકના ગાલપર લગાવવાની પ્રેરણા ઉઠાળી.

“ દ્યો આ આયનો ! ” એમ બોલીને કુન્દે પોતાની કરાંચુ-લીઓ કનકના ગાલ ઉપર ચોડી કહાડી.

અવર્ણનીય આનંદના ઓળામાં કુન્દલતા કુદે છે, એવું કનકના હૃદય ચક્ષુએ જોયું. તેને વધારે આનંદ આપવા તે બોલ્યો.

તારા તરફથી મળેલા આયનામાં હું માફ મ્હોં જોઈ ચકતો નથી. કુન્દ, તું કહે, મારો ગાલ કુલીતો નથી ગયો ને ? ”

“ જોઉં ? ” કુન્દ, કનકના ગાલ જોઈ રહી અને પછી બોલી.

“ ડુલ્હા નથી પણ-જરા લાલ થયા હોય એમ લાગે છે ! ”

“ લાલ તો થાયજને ! ” કનક બોલ્યો: “ કુન્દ જેવી સ્વર્ગ-સુંદર કન્યાના કોમળ કરના સ્પર્શથી આનંદની મરતીમાં મારા ગાલ લાલ બનવાજ જોઈએ. ”

નિર્દોષ, મીઠી મસ્કરીના મધુરા મહાસાગરમાં મસ્તપણે મહા-લતા ઉભય સ્નેહીઓ પરસ્પર દષ્ટિ ફેંકતા હસી રહ્યા. નેત્રના હાસ્ય ને જોઇને ચારે દિશાઓ જાણે હસી ઉઠી.

પ્રેમદેવના પવિત્રમંદિર ઉપરના સુવર્ણ કળશ ઉપર પ્રભાકરની ઝળહળતી જ્યોત પડવા લાગી ને કળશ ચળકવા લાગ્યો. પ્રેમદેવના પવિત્ર ઉપાસકો, એ ચળકતા કળશપર દષ્ટિ નાખતા હસતા ઉભા છે. પરસ્પરની પ્રેમ દષ્ટિ, હોઠ ઉપર આશ્ચું સ્મિત ફરકાવે છે. હસતી કુન્દના, રહેજ પહોળા થઈ જતા હોઠમાંથી ડોકીયા કરી રહેલી દાડમખીજ સમી દંતવંક્તિ, કનકના હોઠને: પ્રણયિનીના ગુલા-ખીંગાલને સુંદર સ્પર્શ કરી ચુંબનને ચશ ચશ ધ્વનિ ઉપજાવવા ઉત્ક્રી રહી છે. હાસ્યરસની વૃષ્ટિ કરવા જતાં પ્રેમરસના ગાલમાં પડતા બારીક ખાડા, કનકના નિર્વિકારી પ્રેમોન્માદને વખારી રહ્યા છે. કુન્દની કોમળ છતી, કનકની પ્રેમ ભીની છાતીમાં પવિત્ર ભાવે ચંપાઇને, અર્ધ વિકસિત નિતંબ દ્વયને ચઘદી નાખવા માટે ધમકી રહી હોય તેમ કનકની નિર્વિકારી દષ્ટિ જોઈ રહી છે.

સ્મિત સુંદર કુન્દે પોતાના નિર્મળ નયન નિર્દોષ ભાવથી નયન નચાવ્યા. કનકનું હૃદય પ્રેમના પાથરણાં પર તૃલ કરી રહ્યું. કનકના હાથમાં કુન્દના હાથ આવ્યા. કુન્દે એક હાથ છોડાવી તે પોતાના

કન્યાના કંઠમાં પડેલો, કનકદેવે પણ છુટો પડેલો હાથ પોતાની
‘ રમ્ય રાધાના, ગળાને ફરતો રાખ્યો.

અહા ! એ કેતું સુંદર દસ્ય છે ! એક ખીજના ગળામાં નાખેલા
હાથથી એ વિશુદ્ધ પ્રણય ભરતો કેવા દીપે છે ! આજા આજા
ધૌવનના સંચારથી અર્ધખીલી કુન્દકળીનો રપજ ઉઠાવતી યુવાની,
અને “ પાપના પથે પળાવનારી ” એકાંત હોવા છતાં કનકના
હૃદય-વદન કેવા નિર્વિકાર દેખાય છે ! ધન્ય હો !-નમન હો ! આવા
વિશુદ્ધ, નિર્ભય, ને પ્રબળ પ્રણયની સુંદર શૃંગારમાં બધું થયેલા
નિર્વિકારી અમૃત આત્માઓને ! !

આકાશ સદનના તારા દીપો બધા જુગાડ ગયા છે. એકજ
રવિદેવ આકાશમાંથી પૃથ્વી તલપર તાકી રહ્યો છે. પવન દેવ,
વાદળોએને આમથી તેમ ધકેલી રહ્યો છે.

આનંદની અનુપ સાંકળ સાથે કનક અને કુન્દના જીવનની
કડીઓ મળી રહી છે. એ ઉભય પ્રેમ રસિકાત્માઓનાં હૃદય, પ્રણ-
યનાં પ્રતાપી ભાર તળે દબાઈ રહ્યા છે. લનામંડપની ચારે બાજુ-
ઓએ ઉભયને ઘેરી લીધા છે. પ્રણય પુનરીઓના નવલંત જગરમાં
પ્રેમદેવે પોતાનો પવિત્ર પગ ચોંટાડ્યો છે. ઉભયનાં નેત્રે નેત્ર મળતા
ભય છે, વિશ્વભરની વિમળ વિશ્વવાટિકાના એ ‘કુસુમદ્વય’ની કળિઓ,
ઉપડીને તે પ્રેમ સૂર્ય પ્રતિ તાકી રહી છે.

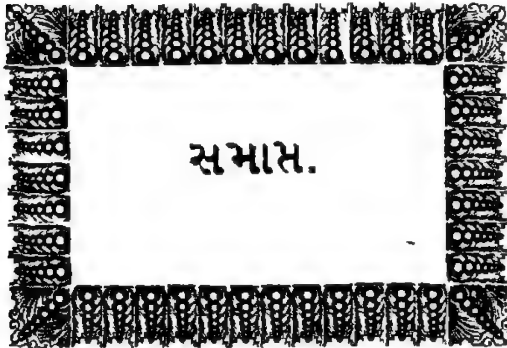
એકાંત છે-આજુબાજુ કોઈ નથી. કનક, કુન્દના દેહપ્રતિ
વિકાર દૃષ્ટિ ફેરે કે તો તેને અટકાવનાર કોણ છે ? પણ કનકનો આત્મા
સંસ્કારો છે. સન્મતિનો પવિત્ર ભંજુકાર તેના કર્ણ પ્રાંતમાં ગાજ

રહ્યો છે. તેનું હૃદય વિશુદ્ધ છે, તેનાં નયન પવિત્ર છે. સોળ વર્ષનો સંસ્કારી કનક, જો પાપના પંથે વળે-તેની આંખના ખુણામાં વિકાર વમળનાં છાંટણાં ઉડે; તો દરીયો માઝા મૂકે, ઘઘાડ તૂટી જાય, ને ત્રિલોક ઉપડી ઉપડી પડવાના-વનાશના કારમા કડાયા થાય !

પ્રેમસીના સૌન્દર્ય નિરિક્ષણમાં કનકના હોઠ લાલ થયા. તેના પર પ્રેમ બિન્દુ ઠર્યા. એ પ્રેમ બિન્દુ, ચુંબન વૃષ્ટિ લાવે તે પહેલાં-ગળખ ! ગળખ !

એક ભયંકર ધ્રુજારા વચ્ચે એ ઉભયને ચમકાવીને જુદા પાડતી તે બાબુમાં થઈને સનનન કરતી પ્રસાર થતી એ ગોળી,-ક્યા નિર્દયના હાથનો બંદૂકમાંથી છુટી ?

(વધુ માટે વાંચો “દીવાન”)

(વાંચો) સચિત્ર ધાર્મિક પુસ્તકો.

નરસીંહ મહેતા ભાગ ૧-૨
સચિત્ર દરેકના ૦-૧૦-૦
મીરાંબાઈ ભાગ (૧-૨) સચિત્ર
દરેકના ૦-૧૦-૦
રામલીલા ભાગ ૧-૨ સચિત્ર
દરેકના ૦-૧૦-૦
વીણાવેલી ભાગ ૧-૨ સચિત્ર
દરેકના ૦-૧૦-૦
સતિદ્રોપદી સચિત્ર ૦-૧૦-૦
મદાલસા ભાગ ૧-૨ સંપૂર્ણ
સચિત્ર કી. ૦-૧૦-૦
રાજકીડીઆરો સંપૂર્ણ ૧-૪-૦
રક્ષક કે ભક્ષક ? ૦-૧૦-૦
સતિસીતા સચિત્ર ૦-૧૦-૦
પતિનારાયણ વ્રત ૦-૬-૦
સત્યનારાયણની કથા ૦-૬-૦
વારાંગના કે દેવાંગના? ૦-૧૦-૦
બત્રીસ પુત્રાની માની જીદી જીદી
પાતો ૧ થી ૧૦ ભાગમાં સચિત્ર
દરેક ભાગની કી. ૦-૮-૦
કામલતા સચિત્ર ૦-૮-૦
સમાજનો શીકાર ૦-૧૦-૦
સત્યવાદી હરિશ્ચંદ્રને તારામતી
ત્રીઅંકી નાટક સચિત્ર ૦-૧૦-૦

ચિતોડનો કરજી કી. ૦-૮-૦
પ્રતાપી પ્રમિલા કી. ૦-૮-૦
રૂપિરાજનાં પદ સચિત્ર કી.
૦-૮-૦
ચતુર સ્ત્રી વિકાસ ગરબાવળા
(લગનનાં ગીત સાથે) ૦-૮-૦
જીદમીજનેના યાને પરીવર્તન
સચિત્ર ૦-૧૦-૦
હિંદુ સંસાર સચિત્ર ૦-૧૦-૦
જીવતી ચુડલ સચિત્ર ૦-૮-૦
રાજા હરિશ્ચંદ્ર હરિગીતમાં
સચિત્ર ૦-૬-૦
બોડાણો ભાગ ૧-૨ સચિત્ર
દરેક ભાગના ૦-૧૦-૦
પવિત્ર કુમાર સચિત્ર ૦-૧૦-૦
પારસમણી ૧૮૨ પાનાં ૦-૮-૦
" મોટી ૨૫૬ પાનાં ૦-૧૦-૦
ભક્તશીરોમણી પાનાં ૧૮૨
કી. ૦-૮-૦
ઝેરી ઝેરી સચિત્ર કી. ૦-૧૦-૦
એકજાપેસો સચિત્ર કી. ૦-૮-૦
ભક્તશીરોમણી પાનાં ૨૫૬
કી. ૦-૧૦-૦
પવિત્ર લીલાવતી (હરિગીતમાં)
૦-૮-૦

સતીતારામતીવાર્તામાં સચિત્ર ૦-૧૦-૦
 કોણુઆકાક? સચિત્ર ૦-૧૦-૦
 ખુનીની ખોપરી ... ૦-૮-૦
 વિષનો વરસાદ ... ૦-૮-૦
 પાપનું પડીકું ... ૦-૮-૦
 જગતનો જાદુગર ... ૦-૮-૦
 શવાશેરની શોધમાં ... ૦-૮-૦
 ડાકટર દૈય ... ૦-૮-૦
 કપટ શીંહ ... ૦-૬-૦
 ભેદી મુઝદુ ... ૦-૪-૦
 સોળવરસની સતી ... ૦-૮-૦
 મેના શેઠાણી ૦-૬-૦
 સતિ તેજબા ૦-૬-૦
 બરાસ કસ્તુરી ૦-૮-૦
 ગજરામાર ૦-૮-૦
 સદેવંતઅનેસાવલોગા ૦-૮-૦
 ગુલમકાવલો ૦-૮-૦
 બત્રીસ પુતળી સપુણ ૨-૮-૦
 સાડાતણુ ભાઈબંધ ૦-૮-૦
 ભયંકર ભુતાવળી ૦-૬-૦
 ડીટેકટીવ કે દેવ ? ૦-૮-૦
 ભાજનસાગર ૦-૮-૦
 ભાજન ભંડાર ૦-૮-૦
 કૃષ્ણ સુદામા સચિત્ર ૦-૧૦-૦
 રાજભાષા (ઉત્તેજસહેલાઈથી

શીખવાનું સાધનકી. ૨-૮-૦
 સચિત્ર કોકશાસ્ત્ર કી. ૧-૮-૦
 હુન્નર પ્રકાશ કી. ૨-૦-૦
 રસીક ધોળ પદ કી. ૧-૪-૦
 શુદ્ધ કાવ્ય દોહન૧ થી ૫ ભાગ
 કી. ૨-૦-૦
 સુડા બહોતેરી કી. ૨-૦-૦
 ગારંધરકૃતરામાયણકી. ૩-૦-૦
 તુલસી કૃતરામાયણકી. ૬-૦-૦
 પેસા કેમ કમાવા ? (વ્યાપારી
 તાલીમ શોખવનાર સર્વોત્તમ
 પુસ્તક) ૧-૮-૦
 સ્વામીદયાનંદનું જીવન ચરિત્ર
 કી. ૨-૦-૦
 નઝીર કી. ૧-૦-૦
 પંચીકરણ કી. ૨-૦-૦
 મોટી ગાયનમાળા બાર ભાગ
 કી. ૦-૧૨-૦
 " " આઠ ભાગ કી. ૦-૮-૦
 " " છ ભાગ કી. ૦-૪-૦
 મહાભારત વલ્લભ વ્યાસનું
 કી. ૬-૦-૦
 વિવેકાનંદનું જીવન ચરિત્ર
 સચિત્ર કી. ૩-૪-૦
 સ્વામી રામતાર્થનું જીવન
 ચરિત્ર ૨-૮-૦

સચિત્ર ગીરાબાઈ ૧ લો	૦-૧૦
સચિત્ર મહામસા ચરિત્ર	૦-૧૦
સચિત્ર ગાકની દીકરી	૦-૮
મપચી પતિવ્રતા યાને	
બે ગો બચાર	૦-૪
ગાલો કે દીવાનો	૦-૩
સાચત્ર મહા સતી દમયંતી	૦-૬
શ્રી સતિસુલસા સચિત્ર	૦-૪
ખુબ સુરત ગાયનો	૦-૬
આદ્યાદ બીરબલ	૦-૮
લાલ દીવો	૦-૮
પવિત્ર કુમાર સચિત્ર	૦-૧૦
ખુબસુરત બગા	૦-૧૪
સચિત્ર સત્યગાન સાવિત્રી ને	
સદ્ગુણને જસમાઓણ	૦-૮
બય કરે ભુવાવલીને	
ગેબી ચમત્કાર	૦-૮
સચિત્ર સત્સંગ ભજનાવલો	
બેજ કામળ-પાકુ પુંડુ	
સોનરી બાપડીંગ,	૧-૮
ઓખાહરણ	૦-૬
ઓકાદશીની કથા	૧-૬
સચિત્ર રામલીલા ભા.૧લો	૦-૧૦
સચિત્ર રામલીલા ભા.૨લો	૦-૧૦
બે ભાગ બેગા	૧-૪

સચિત્ર મોડું વૃક્ષસીકૃત	
રામાયણ	૬-૦
ગીરધર કૃત રામાયણ	૪-૦
શુદ્ધ કાવ્ય દોહન ૧-૫ ભાગ	૧-૮
સુદા બહોનેરી	૧-૮
ગુજરાતી બાપાનું પંચીકરણ	૧-૮
શોભના યાને સુધામય	
સંસાર	૦-૬
સચિત્ર પિયાશ પ્રતિમા યાને	
ભક્ષક કે રક્ષક ?	૦-૮
ચંડીપાઠ સતીક	૧-૧૨
પંચરત્ન ગીતા	૧-૨
સચિત્ર સત્યનારાયણની કથા	૦-૪
(મે ચિત્રો સાથે)	
પ્રિતમની વાણી	૦-૧૨
બૃહત્ ઈંદ્રબળ	૦-૧૨
એકાદશીની કથા પાનાં	૧-૮
ચોપડી	૦-૧૨
મરૂક પુરાણ પાનામાં	૨-૦
મરૂક પુરાણ (ગુજરાતીમાં)	૦-૧૨
અણ બ્યાયી રૂદરી સતીક	૦-૧૨
બદુષ્ટ દાનસ	૦-૮
સુવાસીની સરલા	૦-૧૨

બુકસેલર રજીસ્ટ્રેડલાલ મોતીલાલ

પુસ્તકો વેચનાર-અમદાવાદ.

સદેવંત સાવળીંગા

સચિત્ર ૦-૧૦-૦

ન્યુ ખુબસુરત ગાયન

માળા સચિત્ર ૦-૮-૦

મોટી ન્યુ ખુબસુરત

ગાયનમાળા ૧-૧૨-૦

વિજયા વિજય સચિત્ર ૦-૧૦-૦

સુદામા સચિત્ર ૦-૧૦-૦

દયાની દેવી સચિત્ર ૦-૬-૦

લવંગ કુમારી ભાગ

૧-૨ દરેકના ૦-૮-૦

નળ દમયંતી સચિત્ર ૦-૧૦-૦

વિવેકાનંદજીવન

સચિત્ર ૩-૪-૦

પંચીકરણગુજરાતી ૧-૮-૦

ભાગત મોહું સચિત્ર

કી. ૬-૦-૦

શુદ્ધ કાવ્યદોહન

૧ થી ૫ ભાગ કી. ૧-૮-૦

તુલસી કૃત રામાયણ

(સચિત્ર) ૬-૦-૦

છેલની વારતા ૦-૧૨-૦

સત સમાજ ભજના

વલી સચિત્ર કી. ૧-૭-૦

બીરબલબાદશાહ

મોહું પાકું પુકું કી-૨-૦-૦

શોભના" સચિત્ર ૦-૬-૦

પંચરત્નગીતા ૧-૧-૦

ઉપરનાં તમામ પુસ્તકો તથા બીજા દરેક પુસ્તક

મળવાનું સ્થળ:—

રણછોડલાલ મોતીલાલ શાહ.

રીચીરોડ—અમદાવાદ.

ગામેગામ એજન્ટ નેમ્લે છે.

હાલમાં અમોએ સારાં, સસ્તાં અને સચિત્ર પુસ્તકો બહાર પાડ્યાં છે. નવાં નવાં સચિત્ર તેજહાર પુસ્તકો બહાર પડતાં જાય છે આપ આપનું નામ નોંધાવશો તો છપાતાં નવાં પુસ્તકો જણાવતા રહીશું.

ઉપરનાં તમામ પુસ્તકો તથા બીજા દરેક પુસ્તક મળવાનું સ્થળ.

તમે બીજો વ્યાપાર કરતા હો તેની સાથે વીસ પચીસ રૂપિયાના અમારાં સારા સસ્તાં ને સચિત્ર પુસ્તકો રાખશો તો દુકાની મુકીમાં ઘણા સારા નફા મેળવી શકશો.

પુસ્તકોવેચનાર વ્યાપારીઓને સુચના.

બુકસેલર રણછોડલાલ મોતીલાલ શાહ.

રીટીરોડ-અમદાવાદ.

નરસીંહ મહેતા ભાગ ૧-૨
 સચીત્ર દરેકના ૦-૧૦-૦
 મીરાંબાઈ ભાગ (૧-૨) સચીત્ર
 દરેકના ૦-૧૦-૦
 રામલીલા ભાગ ૧-૨ સચીત્ર
 દરેકના ૦-૧૦-૦
 વીણાવેલી ભાગ ૧-૨ સચીત્ર
 દરેકના ૦-૧૦-૦
 સચીત્ર સતિદ્રૈપદી ૦-૧૦-૦
 મદાલસા ભાગ ૧-૨ સંપૂર્ણ
 સચીત્ર કી. ૦-૧૦-૦
 રાજકહીઆરો સંપૂર્ણ ૧-૪-૦
 રક્ષક કે ભક્ષક ? ૦-૧૦-૦
 સાતસીતા સચીત્ર ૦-૧૦-૦
 પતિનારાયણ વૃત ૦-૬-૦
 સત્યનારાયણની કથા ૦-૬-૦
 વારાંગના કે દેવાંગના? ૦-૧૦-૦
 અત્રીસ પુતળીમાનીજીદી જીદી
 ચાતો ૧ થી ૧૦ ભાગમાંસચીત્ર
 દરેક ભાગની કી. ૦ ૮-૦
 અત્રીસ પુતળી સંપૂર્ણ
 સાનેરી આઠડીંગા ૩-૮-૦
 કામલતા સચીત્ર ૦-૮-૦

સમાજનો શીકાર ૦-૧૦-૦
 ચિતોડનો કરણ કી. ૦-૮-૦
 પ્રતાપી પ્રમિલા કી. ૦-૮-૦
 રૂપિરાજનાંપદ સચિત્ર ૦-૮-૦
 ચતુર સ્ત્રી વિજ્ઞાસ ગરબાવળા
 (લગનનાં ગીત સાથે) ૦-૮-૦
 જીવમીજનેતા ૦-૬-૦
 હિંદુ સંસાર સચીત્ર ૦-૧૦-૦
 જીવતી ચુડેલ સચીત્ર ૦-૮-૦
 રાજા હરિશ્ચંદ્ર હરિગીતમાં
 સચીત્ર ૦-૬-૦
 બોહાણા ભાગ ૧૨ સચીત્ર
 દરેક ભાગના ૦-૧૦-૦
 પવિત્ર કુમાર સચીત્ર ૦-૧૦-૦
 પવિત્રતાનો પ્રતાપ ૦-૧૦-૦
 પારસમણી ૧૬૨ પાનાં ૦-૮-૦
 " મોટી ૨૫૬ પાનાં ૦-૧૦-૦
 ભક્તશીરોમણી પાનાં ૧૬૨
 કી. ૦-૮-૦
 ઝેરી ઝવેરીસચિત્રકી. ૦-૧૦-૦
 એકજપૈસો સચિત્ર કી. ૦-૮-૦
 ભક્તશીરોમણી પાનાં ૨૫૬
 કી. ૦-૧૦-૦

બુકસેલર રણછોડલાલ મોતીલાલ

પુસ્તકો વેચનાર-રીચીરોડ અમદાવાદ.

દીવાન.

(વાંચો) સચિત્ર “ પતિવ્રતાનો પ્રતાપ ” કી ૦-૧૦-૦

(વાંચો) સચિત્ર પવિત્ર કુમાર ભાગ ૧ કી ૦-૧૦-૦

બુકસેલર રણછોડલાલ માતીલાલ શાહ.
રીચીરોડ અમદાવાદ.

